

Φορομποϊκοτάζ

« Όταν το άδικο γίνεται νόμος, η αντίσταση γίνεται καθήκον ! »

του Ρίκο Άλμπρεχτ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή

Τα περί χρέους ψέματα	4
Η αποπληρωμή του χρέους είναι αδύνατη	5
Το νομισματικό σύστημα είναι ένα ταχυδακτυλουργικό κόλπο	6
Όποιος έχει λιγότερα από ένα εκατομμύριο ευρώ, είναι σκλάβος των τόκων,.....	10
Έχουμε ένα φεουδαρχικό σύστημα	11
Το πραγματικό ποσοστό εισφορών : πάνω από 85%	13
Εκπαίδευση σε σκλάβους του συστήματος	13
Θνήσκοντες πολιτισμοί	14
Ο αγώνας για τους τόκους καταστρέφει την κοινωνία	15
Αυτή είναι η πραγματική αιτία της οικονομικής κρίσης.....	17
Πριν το κραχ έρχεται η φάση του φασισμού.....	18
Μόνιμη ανάπτυξη και περιοδική καταστροφή.....	20
Η βλακώδης φάρσα : «κοινωνικά ωφέλιμο είναι ό,τι φέρνει εργασία»	21
Καπιταλιστική οικονομία κεντρικού σχεδιασμού : η Κεντρική Τράπεζα σαν Κεντρική Επιτροπή	23
Το χρήμα κυβερνά τον κόσμο – αλλά ποιος κυβερνά το χρήμα;	24
Τα ΜΜΕ σαν όργανο εξουσίας	27
Δικτατορία με ελεύθερες εκλογές	29
Συμπέρασμα : Φορομποϊκοτάζ.....	32
Υποστήριξη από συμπολίτες δημόσιους λειτουργούς	35
Ενεργητικό φορομποϊκοτάζ μέσω δικαστικής οδού και παύσης πληρωμών.....	36
Παθητικό φορομποϊκοτάζ και μποϊκοτάζ στο σύστημα	37
10 Μέθοδοι παθητικής αντίστασης.....	39
Προοπτική : «Αναγέννηση 2.0».....	43
Εναλλακτικές δυνατότητες.....	43
Προτεινόμενη βιβλιογραφία.....	46

Φορομποϊκοτάζ

« Όταν το άδικο γίνεται νόμος, η αντίσταση γίνεται καθήκον ! »

του Ρίκο Άλμπρεχτ

Σύνταγμα, Άρθρο 20

- 1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είναι ένα δημοκρατικό και κοινωνικό ομοσπονδιακό κράτος.
- 2) Όλη η κρατική εξουσία πηγάζει από το λαό. Ασκείται από το λαό με εκλογές και δημοψηφίσματα μέσω των ειδικών οργάνων της νομοθετικής, της εκτελεστικής και της δικαστικής εξουσίας.
- 3) Η νομοθετική εξουσία οριοθετείται από τη συνταγματική τάξη, η εκτελεστική και η δικαστική εξουσία από τους νόμους και το δίκαιο.
- 4) Όλοι οι Γερμανοί έχουν το δικαίωμα να αντιστέκονται σε καθένα που επιχειρεί να καταργήσει αυτή την τάξη, αν δεν έχουν άλλη δυνατότητα.

Το παρακάτω κείμενο υπάρχει και σαν «ακουστικό βιβλίο» (CD) – στα γερμανικά στη διεύθυνση www.wissensmanufaktur.net/steuerboykott

Στο Άρθρο 20, παράγραφος 2 του Συντάγματος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (ΟΔΓ) αναφέρεται : «Όλη η κρατική εξουσία πηγάζει από το λαό». Επίσης, το άρθρο 4 αναφέρει : «Όλοι οι Γερμανοί έχουν το δικαίωμα να αντιστέκονται σε καθένα που επιχειρεί να καταργήσει αυτή την τάξη, αν δεν έχουν άλλη δυνατότητα».

Η παράγραφος 2 παραβιάζεται διαρκώς, γιατί η κρατική εξουσία δεν πηγάζει από το λαό, όπως προβλέπεται, αλλά από τράπεζες, ομίλους επιχειρήσεων, μέσα μαζικής ενημέρωσης (ΜΜΕ) και πολιτικούς, οι οποίοι επιβάλλουν τα κοινά τους συμφέροντα παρά και ενάντια στη θέληση του λαού. Η κυριαρχία τους πάνω στη ζωή των ανθρώπων αυξάνει συνεχώς εξ αιτίας της διάρθρωσης του οικονομικού συστήματος, ενώ το κράτος ωθείται συστηματικά όλο και βαθύτερα στην παγίδα του χρέους.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν και παράγουν, πρέπει να καταθέτουν συνεχώς αυξανόμενους φόρους και εισφορές, για να πληρώνονται όλο και περισσότεροι τόκοι, συντάξεις και αποζημιώσεις πολιτικών, προμήθειες και πριμ άλλων. Τράπεζες «σημαντικές για το

σύστημα» κλέβουν αυτή τη στιγμή εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ από τους Γερμανούς φορολογούμενους, γιατί «δεν υπάρχει εναλλακτική λύση». Οι περισσότεροι πολιτικοί και δημοσιογράφοι ενεργούν στην περίπτωση μόνο σα μαριονέτες του Μαμωνά. Ψηφίζουν εκείνους τους νόμους και «κατασκευάζουν» εκείνες τις απόψεις, για τις οποίες πληρώνονται.

Η κυβέρνηση χαρίζει τα χρήματα των πολιτών και απαλλοτριώνει την περιουσία του λαού. Το «δημόσιο χρέος», οι τόκοι και οι φόροι αυξάνουν εξ αιτίας του συστήματος όλο και ταχύτερα και τώρα πια έχουν φτάσει σε ύψη που ξεπερνούν τα όρια που μπορούν να επιβληθούν σε ένα κράτος δικαίου. Τώρα καταργούνται βήμα-βήμα τα βασικά δικαιώματα και η συνταγματική τάξη :

- Παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών
- Περιορισμός της ελευθερίας της γνώμης
- Παρεμπόδιση της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης
- Νόμος ΒΚΑ (ομοσπονδιακός νόμος για την εγκληματικότητα)
- Συνθήκη της Λισσαβόνας
- Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας και Δημοσιονομικό Σύμφωνο
- «Διαφανείς τραπεζικοί λογαριασμοί» (ενημέρωση των κρατών από τις τράπεζες για τις καταθέσεις των πολιτών)
- Πρόσβαση του κράτους σε πληροφοριακά συστήματα και δίκτυα επικοινωνίας
- Παρακολούθηση των μετακινήσεων
- Παρακολούθηση του εσωτερικού κατοικιών με «κοριούς»
- Χρησιμοποίηση των μυστικών υπηρεσιών για την είσπραξη φόρων
- Αποδοχή κλεμμένων τραπεζικών δεδομένων (δηλαδή προϊόντων εγκλήματος) και πριμ για τους καταδότες.

Αυτά τα εργαλεία ήδη χρησιμοποιούνται ως ένα σημείο για να επιβληθεί ακόμα μεγαλύτερη επιβάρυνση στους φορολογούμενους και να ελεγχθούν οι εξεγέρσεις. Όμως το ίδιο το κράτος που «επιβλέπει», κάποια στιγμή θα φτάσει στα όριά του, γιατί το «δημόσιο χρέος» δεν μπορεί παρά να μεγαλώνει.

Τα περί χρέους ψέματα

«Τα σημερινά χρέη είναι αυριανοί φόροι» ισχυρίζεται η ονομαζόμενη «Ένωση Φορολογούμενων» και έτσι υποστηρίζει τους πολιτικούς, όποτε αυτοί θέλουν να αυξήσουν τους φόρους και τις εισφορές, αφού «αλλιώς οι μελλοντικές γενιές θα πρέπει να αποπληρώσουν ακόμα μεγαλύτερα χρέη». Μπορεί να το πιστέψει κανείς αυτό; Πρέπει να είναι

χρεωμένες ολόκληρες γενιές; Σε ποιον; Η γενιά μας, το κράτος, είμαστε όλοι εμείς. Σε ποιον πρέπει λοιπόν να οφείλουμε αυτό το χρέος; Σε άλλες γενιές; Δεν μπορεί να χρωστάμε σε άλλες χώρες, γιατί κι αυτές είναι πνιγμένες στα χρέη.

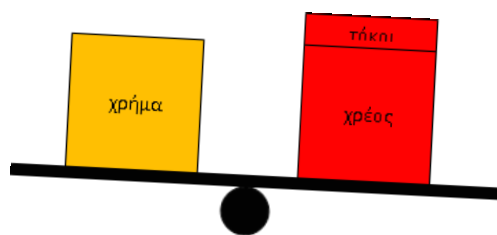
«Το κράτος πρέπει να ξεπληρώσει τα χρέη του, γιατί αλλιώς δεν θα το ξαναδανείσει κανείς» λένε όλοι αυτοί που πληροφωρούνται από το σύστημα. Γιατί όμως θα πρέπει ένα κράτος να δανείζεται, αν και θα μπορούσε να έχει την κυριότητα του νομίσματός του; Επειδή στην αντίθετη περίπτωση θα υπήρχε πληθωρισμός; Μα μήπως δεν έχουμε και τώρα πληθωρισμό; Και ποιος έφτιαξε το χρήμα που δάνεισε στο κράτος και τώρα παίρνει τους τόκους; Τίνος τα συμφέροντα εκπροσωπούν οι πολιτικοί, αν δεν προβληματίζονται σχετικά με το νομισματικό σύστημα; Σε ποιον υποτάσσονται όταν εισπράττουν όλο και περισσότερους φόρους για τους όλο και πιο γρήγορα αυξανόμενους τόκους;

Τα πακέτα διάσωσης των τραπεζών ανέδειξαν τον πυρήνα του οικονομικού μας συστήματος. Οι τράπεζες χρειάζονταν χρήματα και τα πήραν από το κράτος. Αυτό το ίδιο όμως δεν είχε χρήματα και τα δανείστηκε από τις τράπεζες. Αλλά πού βρήκαν αυτές ξαφνικά χρήμα για να δανείσουν το κράτος; Οι τράπεζες δεν δανείζουν -όπως πολλοί ακόμα και σήμερα πιστεύουν - χρήματα που ήδη έχουν. Όχι! Δημιουργούν χρήμα δίνοντας δάνεια. Έτσι δημιουργείται αυτό που ονομάζουμε «χρήμα» σήμερα – μέσω χρέους.

Η αποπληρωμή του χρέους είναι αδύνατη

Η αύξηση της φορολογίας και του χρέους είναι αναγκαστική συνέπεια του συστήματος. Το χρήμα δημιουργείται αποκλειστικά από το δανεισμό από κεντρικές και εμπορικές τράπεζες. Το σύνολο του χρήματος δίνεται σαν δάνειο στο κράτος, τους επιχειρηματίες και τους πολίτες. Θεωρητικά θα έπρεπε κάθε ευρώ να αποπληρωθεί. Όμως μετά την αποπληρωμή όλων των δανείων δε θα υπήρχε πια καθόλου χρήμα για τους τόκους.

Απέναντι από το σύνολο των χρημάτων λοιπόν υπάρχει ένα ισόποσο χρέος, αλλά υπάρχουν και οι αντίστοιχοι τόκοι. Αν κάποιος προσπαθούσε πραγματικά να αποπληρώσει όλα τα χρέη, θα έμεναν απλήρωτοι οι τόκοι, γιατί τα χρήματα που χρειάζονται για την αποπληρωμή τους δεν έχουν ακόμα δημιουργηθεί – δε δόθηκε ακόμα δάνειο γι αυτούς.

Πέρα απ' αυτό, είναι ούτως ή άλλως αδύνατη η αποπληρωμή αυτών των ποσών, γιατί εξ αιτίας του ανατοκισμού αυτά συσσωρεύονται όλο και περισσότερο σε τεράστιες «κεφαλαιολεκάνες». Όλο και ισχυρότερα ποτάμια κεφαλαίου χύνονται στις μαύρες τρύπες του οικονομικού συστήματος που δεν ξέρουν πώς να τα ξοδέψουν. Ταυτόχρονα από την άλλη μεριά σχεδόν ολόκληρη η κοινωνία βυθίζεται όλο και βαθύτερα στην παγίδα του χρέους.

Τεχνολογία, γνώση, αγαθά και παροχή υπηρεσιών υπάρχουν σε υπεραφθονία. Αποφασιστικής σημασίας για την ευημερία μιας κοινωνίας δεν είναι η ποσότητα χρήματος, αλλά το προϊόν της εργασίας, και αυτό ποτέ δεν ήταν τόσο μεγάλο όσο σήμερα. Το ερώτημα είναι τώρα γιατί οι άνθρωποι που το παράγουν έχουν όλο και λιγότερες απολαβές και γιατί οι πολιτικοί και τα ΜΜΕ τους σπρώχνουν σε όλο και περισσότερη εργασία για όλο και μικρότερο μισθό. Η απάντηση βρίσκεται στο νομισματικό και στο φορολογικό μας σύστημα και στη συνεπακόλουθη διάρθρωση της εξουσίας.

Ο Τόμας Τζέφερσον, τρίτος πρόεδρος των ΗΠΑ (1801-1809) είχε πει : *«Μια ιδιωτική κεντρική τράπεζα που εκδίδει νόμισμα είναι μεγαλύτερος κίνδυνος για τις ελευθερίες των ανθρώπων απ' ό,τι ένας μόνιμος στρατός».*

Αν και ο καθένας χρησιμοποιεί χρήματα, ελάχιστοι μόνο γνωρίζουν τι πραγματικά είναι το χρήμα και πώς μπαίνει σε κυκλοφορία. Όμως δεν είναι τόσο πολύπλοκο, όσο πρέπει να πιστεύουν οι άνθρωποι. Τα ουσιαστικά σημεία μπορούν να εξηγηθούν σύντομα και να γίνουν εύκολα κατανοητά · κι αυτά είναι : ο τρόπος δημιουργίας χρήματος και ο ανατοκισμός. Το γεγονός ότι όλος ο πλούτος περνά αργά αλλά σίγουρα στους δημιουργούς του «χρήματος-χωρίς-εργασία» και στις «κεφαλαιολεκάνες» είναι συνέπεια μόνο αυτών των δύο μηχανισμών.

Το νομισματικό σύστημα είναι ένα ταχυδακτυλουργικό κόλπο

Το χρήμα σαν μέσο ανταλλαγής είναι κατά βάση μια πολύ χρήσιμη επινόηση. Το ερώτημα είναι ποιος και πώς το δημιουργεί και πώς μπαίνει στην κυκλοφορία. Το χρήμα δεν υπήρχε πάντα, έτσι απλά. Και δεν δημιουργείται από τα κράτη, γιατί αλλιώς δεν θα ήταν όλα τα κράτη χρεωμένα. Οι κεντρικές τράπεζες έχουν ελάχιστη σχέση με το θέμα, μια κι έχουν δημιουργήσει ελάχιστο από το χρήμα που κυκλοφορεί.

Σχεδόν το σύνολο του χρήματος που έχουμε στους λογαριασμούς μας δημιουργείται σε ιδιωτικές τράπεζες όταν αυτές δίνουν δάνεια. Σ' αντίθεση μ' αυτό που πιστεύει η κοινή γνώμη, οι τράπεζες δεν δανείζουν χρήμα που έχουν καταθέσει σ' αυτές νωρίτερα άλλοι πελάτες. Όχι! Αυτό χρησιμοποιείται μόνο σαν απόθεμα, ενώ οι τράπεζες δανείζουν ένα πολλαπλάσιο αυτού του αποθέματος. Μάλιστα τα δάνεια δεν είναι καν χρήμα με τη στενή έννοια, αλλά λειτουργούν σαν «πραγματικό» χρήμα, με το οποίο μπορεί κανείς να πληρώσει κανονικά.

Η Γερμανική Κεντρική Τράπεζα περιγράφει αυτή τη διαδικασία της αύξησης του χρήματος ως εξής : *«Όταν μια εμπορική τράπεζα δίνει δάνειο σ' έναν πελάτη, τότε γράφει στον ισολογισμό της στην πλευρά «ενεργητικό» μια απαίτηση από τον πελάτη, π.χ. 100.000 ευρώ. Ταυτόχρονα εγγράφει στον τρεχούμενο λογαριασμό του πελάτη το ποσό των 100.000 ευρώ, το οποίο καταγράφεται και στη στήλη «παθητικό» του ισολογισμού της. Αυτή η εγγραφή αυξάνει την κατάθεση τρεχούμενου λογαριασμού του πελάτη. Προκύπτει λογιστικό χρήμα, το οποίο αυξάνει το ποσό του συνολικού χρήματος.»*

Το μόνο που χρειάζεται μια εμπορική τράπεζα για να δώσει δάνειο ύψους 100.000 ευρώ, είναι ένα απόθεμα 1.000 ευρώ. Αυτός ο πολλαπλασιασμός προκύπτει από τον κανόνα να υπάρχει στην πραγματικότητα το 1% του χρήματος που δανείζει η τράπεζα. Έχουν λοιπόν οι τράπεζες το προνόμιο να δανείζουν «χρήμα» που δημιουργούν οι ίδιες, να απαιτούν τόκο γι αυτό, και -σε περίπτωση μη εξόφλησης- να κατάσχουν μέσω του εκάστοτε υπεύθυνου κρατικού μηχανισμού αληθινές αξίες.

Αυτό το προνόμιο των τραπεζών είναι τόσο αποφασιστικής σημασίας για την κατανόηση του οικονομικού, νομισματικού και κοινωνικού μας συστήματος, που πρέπει να εξηγηθεί ακόμα μια φορά με ένα παράδειγμα :

Παράδειγμα : Μια τράπεζα δίνει δάνειο 100.000 ευρώ με τόκο 5% για ένα σπίτι που ήδη έχει κατά ένα μέρος πληρωθεί. Για να είναι πιο παραστατικό το παράδειγμα, ας θεωρήσουμε ότι εξοφλείται πλήρως το δάνειο μετά από ένα χρόνο και ότι η τράπεζα έχει απόθεμα τουλάχιστον 2.000 ευρώ.

Με την παράδοση του δανειζόμενου χρήματος η τράπεζα εγγράφει από το τίποτα 100.000 ευρώ στο λογαριασμό του χρεώστη. Σε αντάλλαγμα αποκτά το δικαίωμα να κατάσχει το σπίτι του χρεώστη, σε περίπτωση που αυτός δεν μπορεί να εξοφλήσει το δάνειο και τους τόκους.

Αν ο χρεώστης μπορέσει να δώσει πίσω στην τράπεζα τα 100.000 ευρώ, το χρήμα που δημιουργήθηκε με το δάνειο εξαφανίζεται και το συνολικό ποσό του χρήματος που υπάρχει κατεβαίνει εκεί που ήταν πριν δημιουργηθούν μέσω του δανείου τα επιπλέον 100.000 ευρώ. Όμως το πρόβλημα είναι ότι πρέπει να δώσει ο χρεώστης επιπλέον 5.000 ευρώ για τόκους. Για να το κάνει, χρειάζεται ένα μέρος των χρημάτων που μπήκε σε κυκλοφορία από άλλους χρεώστες με τον ίδιο τρόπο. Αν θέλουν να αποπληρώσουν όλοι τα χρέη τους, είναι αναπόφευκτο να υπάρχει πάντα κάποιος στο τέλος που θα του λείπουν τα χρήματα για τους τόκους. (τέλος παραδείγματος)

Οι υποστηρικτές αυτής της μεθόδου δημιουργίας χρήματος σωστά επισημαίνουν ότι το χρήμα που μπαίνει στην κυκλοφορία από τις τράπεζες αποσύρεται μετά την αποπληρωμή των δανείων. Όμως πρέπει πάντα να αποπληρώνονται και οι τόκοι, δηλαδή τελικά ποσό μεγαλύτερο από όσο δημιουργείται αρχικά. Αν κάποιος θέλει να αποπληρώσει και το χρέος και τους τόκους του, πρέπει να υπάρχουν και άλλοι που έχουν χρέος. Αυτό το ρόλο μπορεί να τον παίξει π.χ. το κράτος.

Ισχυρίζονται επίσης ότι οι αποπληρωμένοι τόκοι ξαναμπαίνουν στη κυκλοφορία σαν μισθοί και μπόνους των τραπεζικών υπαλλήλων και σαν μερίσματα μετόχων. Αυτό συμβαίνει μόνο μερικώς. Στην πραγματικότητα το μεγάλο κομμάτι των τόκων ρέει προς τα εκεί όπου είναι συγκεντρωμένο το περισσότερο κεφάλαιο. Όποιος έχει χρόνο με το χρόνο εισροή δισεκατομμυρίων, κατά κανόνα δεν τα ξοδεύει όλα για τη διαβίωσή του. Και αυτά τα χρήματα ξαναμπαίνουν στην κυκλοφορία μέσω έντοκου δανεισμού, πράγμα που επιτρέπει να μεγαλώνουν επιταχυνόμενα αφ' ενός οι «κεφαλαιολεκάνες» και αφ' ετέρου τα χρέη.

Τώρα γίνεται εμφανές το πώς βυθίζεται στα χρέη όλος ο κόσμος : Το σύνολο των χρημάτων προέκυψε με την υποχρέωση αποπληρωμής, αλλά λόγω των τόκων συσσωρεύ-

εται σ'αυτούς που κατέχουν μεγάλα κεφάλαια. Αν ήθελαν όλα τα κράτη, όλοι οι επιχειρηματίες και όλα τα νοικοκυριά να ξεπληρώσουν τα χρέη τους, θα έπρεπε πρώτα ν'απευθυνθούν σ'αυτό το συσσωρευμένο χρήμα. Και, αν κατάφερναν να αποπληρώσουν τα χρέη τους, θα παρέμεναν οι τόκοι απλήρωτοι.

Σ'αυτό το σύστημα δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνει αποπληρωμή όλων των χρεών και επομένως όλου του χρήματος, γιατί δεν θα υπήρχε πια καθόλου χρήμα. Κάθε λογαριασμός, κάθε πορτοφόλι, κάθε ταμείο θα ήταν άδειο. Και η οικονομία θα κατέρρεε.

Αντί γι αυτό αυξάνουν με όλο και ταχύτερο ρυθμό οι καταθέσεις, τα χρέη και οι τόκοι. Το ότι αυτό είναι γεγονός και όχι απλώς θεωρία μπορεί κανείς εύκολα να το δει στο εκθετικά αυξανόμενο δημόσιο χρέος όλων των κρατών.

Σ'αυτό το φαύλο κύκλο της αύξησης των δανείων πρέπει η οικονομία να αναπτύσσεται τουλάχιστον τόσο γρήγορα, όσο το χρήμα και τα χρέη, γιατί τα επιπλέον χρέη πρέπει κι αυτά να καλύπτονται από εγγυήσεις. Συνέπεια αυτής της χιονοστιβάδας, αυτής της πυραμίδας, είναι η παράνοια της συνεχώς επιταχυνόμενης ανάπτυξης. Για να λειτουργεί αυτός ο μηχανισμός πρέπει να κατασκευάζονται με δάνεια όλο και περισσότερα κτήρια, μηχανές, αυτοκίνητα, καράβια κ.λπ. Μόλις η οικονομία σταματήσει να αναπτύσσεται, θα ξεκινήσει παντού ένα κύμα χρεωκοπιών, αν και δεν θα υπάρχει πουθενά πραγματική, υλική, κατάσταση ανάγκης. Απλώς θα λείπει από το σύστημα το χρήμα για τους τόκους.

Οι χρεωκοπίες είναι αναπόφευκτες σ'αυτό το σύστημα – θα γίνουν οπωσδήποτε κάποια στιγμή. Γι αυτό οι τράπεζες χρειάζονται πάντα «εγγυήσεις» : γιατί «εγγυημένα» ένα μέρος τους θα κατασχεθεί. Έτσι συσσωρεύουν όλο και περισσότερες πραγματικές αξίες, αν και ποτέ δεν δάνεισαν κάτι πραγματικό. «*Η μπάνκα κερδίζει πάντα*». Αυτό το παλιό ταχυδακτυλουργικό κόλπο βασίζεται σε απλά μαθηματικά και δεν λειτουργεί μόνο στο καζίνο· είναι και η βάση του οικονομικού μας συστήματος.

Ύπουλη απαλλοτρίωση μέσω τόκων για χρήμα από το τίποτα

Ποτέ δεν υπήρχε σκοπός να αποπληρωθεί το ονομαζόμενο «δημόσιο χρέος», το οποίο στην πραγματικότητα είναι χρέος του συστήματος· ούτε προβλέπεται κάτι τέτοιο στο οικονομικό σύστημα.

Η χρέωση κρατών, επιχειρηματιών και νοικοκυριών ήταν αναγκαία για να δημιουργήσουν οι τράπεζες χρήμα από το χρέος, ώστε αυτό να μπει σε κυκλοφορία. Αν το κράτος ήθελε να μειώσει το ποσοστό του χρέους του επί του συνολικού χρέους, θα έπρεπε ή να

εισπράξει (το ίδιο το κράτος) το χρήμα που έθεσε στην κυκλοφορία συμπεριλαμβανομένων των τόκων, ή άλλοι να χρεωθούν στον ίδιο βαθμό.

Θεωρητικά μπορούν να χρεωθούν και μεμονωμένα μέλη του συστήματος, αλλά μόνο εις βάρος άλλων, οι οποίοι μετά θα έπρεπε να έχουν μεγαλύτερο χρέος. Δεν υπάρχει περίπτωση να αποχρεωθούν όλοι μαζί –όσο κι αν το προσπαθήσουν· και δεν πρέπει να το κάνουν - κατά τους υποστηρικτές του συστήματος. Σκοπός του χρέους είναι οι τόκοι, για τους οποίους πρέπει να δουλεύουν ολόένα και περισσότερο και να ληστεύονται οι φορολογούμενοι και οι χρεώστες. Οι φόροι και οι τόκοι είναι ο μηχανισμός ανακατανομής χρήματος από τους εργαζόμενους προς τους πλούσιους.

Οι πολιτικοί και οι οικονομολόγοι συνεχώς επαναλαμβάνουν ότι η αύξηση του δημόσιου χρέους δεν είναι πρόβλημα, αφού αναπτύσσεται η οικονομία. Εκτός από το γεγονός ότι η οικονομία δεν μπορεί να αναπτύσσεται συνεχώς, με αυτό το επιχείρημα κάνουν μια παράκαμψη του πυρήνα του θέματος. Δεν δίνουν απάντηση στο αποφασιστικής σημασίας ερώτημα για ποιο λόγο θα πρέπει κάποιος να πληρώνει τόκους για να κυκλοφορεί χρήμα σε μια εθνική οικονομία.

Ναι μεν οι τόκοι έχουν να κάνουν με την οικονομία, αλλά ουσιαστικά είναι θέμα ισχύος. Μόνο αν κάποιος είναι αρκετά ισχυρός, μπορεί να απαιτήσει τόκους. Και οι τόκοι έχουν αποτέλεσμα την όλο και πιο γρήγορη συγκέντρωση εξουσίας σ'αυτούς που μέσω του έντοκου συστήματος απορροφούν όλο και περισσότερο από το προϊόν της δουλειάς των εργαζομένων. Και το γεγονός ότι και τα κράτη πληρώνουν τόκους καταδεικνύει ότι υπάρχουν δυνάμεις ισχυρότερες από τα κράτη.

Η δομή αυτού του συστήματος οδηγεί με μαθηματική βεβαιότητα σε κάποιες δεκαετίες σε ύπουλη απαλλοτρίωση της περιουσίας των λαών από το διεθνές μεγάλο κεφάλαιο. Αυτό που δάνειζε μόνιμα ήταν χρήμα που είχε δημιουργήσει το ίδιο, αλλά η αποπληρωμή θα γίνει με οικόπεδα, υδροηλεκτρικά και άλλα εργοστάσια παραγωγής ενέργειας, τηλεφωνικές γραμμές, νοσοκομεία, ταχυδρομεία, σιδηροδρόμους, δρόμους, κτήρια κ.λπ. Όλες οι υποδομές και η εργατική δύναμη η δική μας και των απογόνων μας περνούν αναγκαστικά και χωρίς κάποια ανταπόδοση στους οικονομικά ισχυρούς. Οι οικονομολόγοι αρέσκονται να ονομάζουν αυτές τις απαλλοτριώσεις «ιδιωτικοποιήσεις».

Ούτε ένας από τους «αντιπροσώπους του λαού» σε όλη την ιστορία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας δεν έχει αντιληφθεί αυτές τις συσχετίσεις ! Και κανένας απ'αυτούς δεν έχει αναλάβει να κάνει κάτι εναντίον τους, αν και ακριβώς αυτό είναι το μεγαλύτερο καθήκον τους. Ορκίστηκαν να αφιερώσουν τις δυνάμεις τους στο καλό του γερμανικού λαού, ν'αυξήσουν τα οφέλη του και να αποτρέψουν τις ζημιές. Περισσότερα για αυτό το θέμα αργότερα...

Αυτά τα λίγα γεγονότα είναι ο πυρήνας όλων των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων. Καθένας που πολιτεύεται ή χαρακτηρίζεται ειδικός στην οικονομία θα όφειλε πρώτα να κατέχει αυτές τις βασικές γνώσεις, που άλλωστε δεν είναι καθόλου δύσκολες. Μόνον όποιος έχει κάνει οικονομικές σπουδές έχει κάποια δυσκολία στην

αρχή, αφού οι επίσημες οικονομικές θεωρίες θολώνουν την εικόνα των ουσιαστικών σημείων, δηλαδή τον τρόπο δημιουργίας χρήματος και τον ανατοκισμό.

Οι τόκοι θα έπρεπε να δικαιολογούνται σαν ασφάλιστρα κινδύνου και αντίτιμο για τη μεταβίβαση κεφαλαίου. Αλλά στο σημερινό τραπεζικό σύστημα προκύπτουν τόκοι για μεταβίβαση του τίποτα και μόνο εξ αιτίας της ανάγκης να κυκλοφορεί το κράτος ένα νόμισμα. Έτσι δημιουργείται μια τεχνητή χρεωπαγίδα για όλους όσοι δεν κατέχουν αρκετό κεφάλαιο. Και η προσπάθεια να συγκεντρώσει κάποιος το απαραίτητο κεφάλαιο με τίμια εργασία καταστέλλεται εν τη γενέσει της μέσω των τόκων και του εχθρικού προς την παραγωγή φορολογικού συστήματος.

Όποιος έχει λιγότερα από ένα εκατομμύριο ευρώ, είναι σκλάβος των τόκων,...

... ακόμα και αν δεν έχει ο ίδιος κανένα χρέος. Οι τόκοι, υπερβολικά αυξημένοι από το «χρήμα-από-το-τίποτα», κρύβονται σε όλες τις τιμές.

Το ποσοστό των τόκων στο κόστος διαβίωσης βρίσκεται τώρα περίπου στο 40%. Οι τόκοι κρύβονται κυρίως στα ενοίκια αλλά επίσης και στους φόρους και τις εισφορές. Αυξάνουν δε και όλες τις τιμές, μια και ο καθένας που βρίσκεται στην αλυσίδα παραγωγής, διακίνησης και πώλησης αγαθών πρέπει να εισαγάγει τα δικά του επιπλέον λόγω τόκων έξοδα στις τιμές πώλησης.

Μια μέση οικογένεια, η οποία ξοδεύει περίπου 25.000 ευρώ ανά έτος για την διαβίωσή της, πληρώνει περίπου 10.000 € κρυμμένους τόκους, σύμφωνα με το ποσοστό 40%. Και κατά ειρωνική συγκυρία είναι ειδικά αυτοί που πιστεύουν ότι επωφελούνται από το σύστημα τόκων, αν π.χ. έχουν 100.000 € σ'ένα βιβλιάριο καταθέσεων και χαίρονται στο τέλος του έτους για τους εμφανείς τόκους που έλαβαν. Οι περισσότεροι άνθρωποι δυστυχώς δε λαμβάνουν υπόψη τους τούς λιγότερο εμφανείς τόκους (αυτούς που κρύβονται στις τιμές) που έχουν πληρώσει.

Αν μια μέση οικογένεια χωρίς χρέη πρέπει να πληρώνει 10.000 € τόκους, δεν είναι απορίας άξιο που όλο και περισσότεροι άνθρωποι έχουν ανάγκη για βοήθεια από το κράτος, δηλαδή από τους φορολογούμενους, αφού δεν μπορούν να βρουν αυτά τα χρήματα με τις δικές τους δυνάμεις. Η Εφορία -σαν τσιράκι των τραπεζών- παίρνει τα χρήματα των φορολογούμενων, για να δώσει προσωρινά ένα μέρος τους σε όσους το έχουν ανάγκη. Απ' αυτά όμως το 40% θα πάει στο μεγάλο κεφάλαιο υπό τη μορφή κρυμμένων τόκων, σαν φόρος υποτέλειας. Είτε σαν φορολογούμενος είτε σαν άπορος δεν πρέπει κανείς να επιτρέψει να τον βάλουν στο παιχνιδάκι «διαίρει και βασίλευε». Και οι δύο κατηγορίες βράζουν στο ίδιο καζάνι. Αντίπαλοί τους είναι οι τράπεζες και οι πολιτικοί, οι οποίοι κατ'εντολή των ισχυρών του χρήματος μοιράζουν την περιουσία των εργαζόμενων στους πλούσιους.

Μόνο αν διαθέτει κάποιος αποδοτικές καταθέσεις κεφαλαίου ύψους πάνω από περίπου ένα εκατομμύριο € παίρνει μετά από αφαίρεση των φόρων και του πληθωρισμού ένα ετήσιο εισόδημα του ίδιου περίπου μεγέθους με την ετήσια επιβάρυνσή του από κρυμ-

μένους τόκους. Μόνο μετά απ'αυτό το κατώφλι σταματάει να πληρώνει περισσότερους τόκους από όσους εισπράττει. Όποιος διαθέτει σαφώς μεγαλύτερο κεφάλαιο, μεταβαίνει από την τάξη των «καθαρο-τοκο-πληρωτών» στην τάξη των «καθαρο-τοκο-εισπρακτόρων», δυστυχώς όμως εις βάρος των συνανθρώπων του.

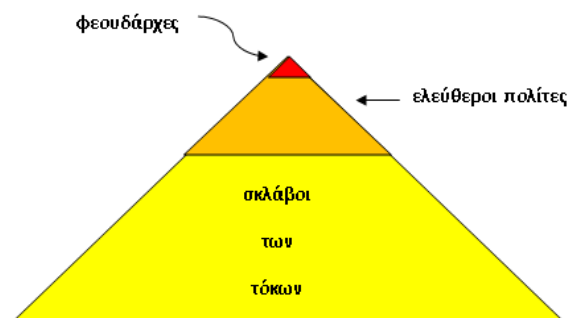
Η ζωή είναι σαφώς ευκολότερη αν κάποιος διαθέτει κεφάλαιο μεγαλύτερο από το κρίσιμο. Όσο λιγότερο από το κρίσιμο κεφάλαιο διαθέτει κανείς, τόσο περισσότερους τόκους πρέπει να πληρώνει σε άλλους, ακόμα κι αν ο ίδιος δεν έχει κανένα χρέος. Αυτό είναι μια συγκαλυμμένη μορφή αυτού που πάντα υπήρχε σε όλους τους ανθρώπινους πολιτισμούς : της δουλείας. Και η χρηματοδότηση των τόκων από την εργασία γίνεται αναγκαστικά λόγω του συστήματος όλο και πιο δύσκολη.

Ποιος δε θα ήθελε «να αφήσει το χρήμα του να δουλεύει γι αυτόν»; Αλλά το χρήμα δεν μπορεί να δουλεύει. Είναι πάντα άνθρωποι που δουλεύουν για τους τόκους. Όποιος αφήνει το χρήμα του «να δουλεύει γι αυτόν», στην πραγματικότητα βάζει άλλους ανθρώπους να δουλεύουν γι αυτόν και μάλιστα όχι μόνο αυτούς που πήραν οι ίδιοι δάνειο, αλλά όλους όσους δεν έχουν αρκετό κεφάλαιο.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει στο νομισματικό μας σύστημα, που έχει ενσωματωμένο το αναγκαστικό χρέος και τον ανατοκισμό. Για να κερδίσει κάποιος χρήματα, χρειάζεται πριν απ'όλα χρήματα. Είναι πολύ ευκολότερο να διπλασιάσεις ένα δισεκατομμύριο από το να αποπληρώσεις με τίμια δουλειά ένα σπιτάκι. Όποιος έχει ένα δισεκατομμύριο, μπορεί (λαμβάνοντας υπ'όψη και τον πληθωρισμό) μόνο από τους τόκους να αγοράζει κάθε χρόνο 50 μονοκατοικίες χωρίς να κουνήσει το δαχτυλάκι του και χωρίς να ξοδέψει το κεφάλαιό του. Όμως, όποιος έρχεται στον κόσμο χωρίς χρήματα, ζει όπως τα χάμστερ στον τροχό που βάζουν στα κλουβιά τους : συνέχεια τρέχει χωρίς να φτάνει πουθενά. Και επειδή ζει με το άγχος του «αιώνα της ταχύτητας», δεν προλαβαίνει να σκεφτεί και να το καταλάβει.

Έχουμε ένα φεουδαρχικό σύστημα

Πάνω-πάνω στη ιεραρχία βρίσκονται οι φεουδάρχες. Κερδίζουν από τόκους πολλές χιλιάδες ευρώ (την ημέρα!). Ακολουθούν οι ελεύθεροι πολίτες, οι οποίοι με κεφάλαιο ένα εκατομμύριο ευρώ κερδίζουν από τόκους όσα πληρώνουν σε τόκους. Στο κάτω μέρος της πυραμίδας βρίσκονται οι σκλάβοι των τόκων, οι οποίοι δεν διαθέτουν κεφάλαιο ενός εκατομμυρίου ευρώ και πρέπει επομένως να τροφοδοτούν την μετάβαση της περιουσίας από κάτω προς τα πάνω.

Αυτό το σύστημα πυραμίδας δεν έχει αλλάξει πολύ από την εποχή της φεουδαρχίας. Τα πλούτη που παράγουν οι σκλάβοι των τόκων μοιράζονται στα επάνω κομμάτια της πυραμίδας. Όποιος προσπαθεί να μπει στην τάξη των ελεύθερων πολιτών αποκτώντας

το απαραίτητο κεφάλαιο με τίμια εργασία, δουλεύει κυρίως για την αριστοκρατία του χρήματος, εξ αιτίας των προοδευτικά αυξανόμενων φόρων εισοδήματος και εισφορών. Πριν γίνει κάποιος ελεύθερος πολίτης, πρέπει να έχει παραγάγει εκατομμύρια για τους φεουδάρχες. Η μεγάλη πλειοψηφία δεν τα καταφέρνει και δεν βιώνει ποτέ ελευθερία.

Ακόμα και η γαλλική επανάσταση δεν άλλαξε τίποτα. Τελικά ήταν μια αλλαγή συστήματος από την αναποτελεσματική ιδιοκτησία του αφέντη πάνω στο δούλο στο πιο σύγχρονο «κράτος-αφέντη-σκλάβων». Ακόμα και τα κομμουνιστικά κράτη έκλεβαν την παραγωγή των πολιτών τους και την παρέδιδαν στο διεθνές μεγάλο κεφάλαιο με τη μορφή τόκων. Και οι Ναζί, οι οποίοι είχαν υποσχεθεί ότι θα σπάσουν τη δουλεία των τόκων, μετά το 1933 το μόνο που έσπασαν ήταν η υπόσχεσή τους.

Μια και τα κράτη χρηματοδοτούν και την κοινωνία μ' ένα μέρος των χρημάτων που κλέβουν από τους υπηκόους τους, πολλοί πολίτες νομίζουν ότι το κράτος φτιάχτηκε από τους ίδιους και υπηρετεί τα συμφέροντά τους. Αν οι άνθρωποι ήξεραν ποιος στην πραγματικότητα δημιούργησε, κατέχει και καθοδηγεί τα κράτη, δεν θα λειτουργούσε το σύστημα - εκτός αν επιβαλλόταν δικτατορικά.

Το μοντέλο του «κράτους-αφέντη-σκλάβων» που καθοδηγείται από το διεθνές μεγάλο κεφάλαιο έχει πια επιβληθεί σε όλο τον κόσμο. Ακόμα και την αποικιοκρατία κατάφεραν να αντικαταστήσουν από τη δουλεία των τόκων.

Ο μεγάλος ποιητής και στοχαστή Γκαίτε κατάλαβε ήδη στην εποχή του ότι *«δεν υπάρχουν πιο απελπιστικά σκλαβωμένοι απ' αυτούς που λανθασμένα πιστεύουν ότι είναι ελεύθεροι»*.

Ενώ οι φεουδάρχες σε παλιότερους πολιτισμούς έπρεπε να ασχολούνται με εξεγέρσεις των σκλάβων που δεν ήθελαν να δουλεύουν τόσο πολύ, οι σημερινοί σκλάβοι εξηγείρονται όταν δεν έχουν δουλειά. Αυτό οφείλεται κυρίως στην εξωτερική μορφή της μοντέρνας δουλείας. Είναι τόσο εκλεπτυσμένη, που σχεδόν κανείς δε συνειδητοποιεί τη σκλαβιά του, αφού σήμερα δεν υπάρχει πια προσωπική αντιπαράθεση μεταξύ αφέντη και δούλου. Το ρόλο του αφέντη τον έχει σήμερα το απρόσωπο νομισματικό και φορολογικό σύστημα και ο επιστάτης είναι οι τράπεζες και ο κρατικός μηχανισμός.

Η παρακάτω ρήση αποδίδεται στους αδερφούς Rothschild, οι οποίοι έπαιξαν τον 19^ο αιώνα ένα σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια κυριαρχία του χρήματος : *«Οι λίγοι που θα καταλάβουν το σύστημα, θα ενδιαφερθούν τόσο πολύ για τα κέρδη του ή θα γίνουν τόσο εξαρτημένοι από τα πλεονεκτήματά του, που δεν θα του εναντιωθούν ποτέ. Η μεγάλη μάζα των ανθρώπων όμως, διανοητικά ανίκανη να το αντιληφθεί, θα κουβαλάει το φορτίο της αδιαμαρτύρητα, ίσως μάλιστα χωρίς ποτέ να υποψιαστεί ότι το σύστημα δουλεύει εναντίον της.»*

Η μεγάλη μάζα των ανθρώπων σήμερα ζει σκλαβωμένη- κι αυτό δεν είναι παρομοίωση- είναι πραγματικότητα. Όποιος δεν έχει αρκετό κεφάλαιο, πρέπει διαρκώς να δουλεύει σκληρά για ενοίκια, τόκους και φόρους, ακόμα

και αν δεν έχει ποτέ συνάψει δάνειο. Μεγάλο μέρος του εισοδήματος ρέει προς τους φεουδάρχες, κι αυτοί το χρησιμοποιούν για να κάνουν τους σκλάβους να χορεύουν στο ρυθμό τους, εξασφαλίζοντας στους κυρίαρχους αγαθά και υπηρεσίες, για να ζουν χωρίς να εργάζονται μέσα στην υπεραφθονία και την παρακμή.

Το πραγματικό ποσοστό εισφορών : πάνω από 85%

Οι πολιτικοί είναι πολύ πονηροί όταν πρόκειται να κρύψουν την πραγματική επιβάρυνση των παραγωγικά εργαζόμενων ανθρώπων. Ποιος είναι σε θέση να υπολογίζει το ποσό των προσωπικών του εισφορών, συμπεριλαμβανομένων όλων των φανερών και κρυμμένων τόκων, φόρων, ασφαλιστικών εισφορών, προστίμων, τελών; Είναι αδύνατο να υπολογιστεί. Το σύστημα εξισώσεων έχει πάρα πολλούς αγνώστους.

Απλούστερο και εντούτοις ακριβέστερο είναι να συγκριθούν μόνο τα ορατά αποτελέσματα : Ένας εργάτης σε σχέση εξαρτημένης εργασίας πρέπει να δουλέψει περίπου μια μέρα, ώστε με την καθαρή αμοιβή του να μπορεί να πληρώσει μόνο μια ώρα εργασίας ενός άλλου εργάτη, επίσης σε σχέση εξαρτημένης εργασίας. Αυτό αντιστοιχεί σε μια σχέση του τι παράγει και του τι τελικά λαμβάνει μεταξύ 7 προς 1 και 8 προς 1, δηλαδή σε ένα ποσοστό εισφορών πάνω από 85% του εισοδήματος.

Εκπαίδευση σε σκλάβους του συστήματος

Ενώ από τη μια μεριά οι τόκοι και οι εισφορές αυξάνονται νομοτελειακά λόγω του συστήματος ολοένα και ταχύτερα, από την άλλη υπάρχουν ολοένα και λιγότεροι άνθρωποι που μπορούν να εκτελέσουν την απαιτούμενη εργασία. Το σύστημα χρειάζεται ανεφοδιασμό και μάλιστα σύντομα!

Τα παιδιά πηγαίνουν σε όλο και μικρότερη ηλικία στο σχολείο, ο χρόνος της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης συρρικνώνεται, τα πανεπιστήμια ξεπετούν τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές με γρήγορο ρυθμό και το σχολείο και η εκπαίδευση μοιάζουν με στρατιωτική θητεία. Πολλοί νέοι διαμαρτύρονται ότι δεν έχουν το χρόνο να ερωτευτούν – και τώρα ξέρουμε γιατί. Η νέα γενιά πρέπει να τεθεί το συντομότερο δυνατό στη διάθεση του ονομαζόμενου «αγορά εργασίας» σκλαβοπάζαρου. Ταυτόχρονα πρέπει ήδη από παιδιά να συνηθίσουν να υπηρετούν το σύστημα από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ και να το θεωρούν και φυσιολογικό.

Τα δίδακτρα για τις σπουδές, το ποσοστό τόκων στα ενοίκια και τα υπόλοιπα κόστη διαβίωσης εκπληρούν δύο καθήκοντα : και εντείνουν ακόμα περισσότερο την πίεση στους σπουδαστές να τελειώσουν τις σπουδές τους όσο πιο σύντομα γίνεται και τους σύρουν από την αρχή στην παγίδα του χρέους, για να γίνουν αργότερα ακόμα πιο πειθήνιοι σκλάβοι. Και με τη μαθητεία ή την «άσκηση» συνηθίζουν ακόμα περισσότερο να είναι ευγνώμονες που έχουν το δικαίωμα να δουλεύουν αμισθί.

Όταν μάθουν πια το επάγγελμα, έρχονται και τα οικονομικά παράσιτα να πλουτίσουν από τους καρπούς έντιμης εργασίας με συμβόλαια για ασφάλειες ζωής, κρατήσεις για εφ'άπαξ, επιπλέον κρατήσεις για αύξηση της σύνταξης κ.λπ. Οι πολιτικοί δημιουργούν

ευχαρίστως τις νομικές βάσεις για τέτοιες απάτες, γιατί τελικά επωφελούνται και οι ίδιοι από τα κέρδη που αποφέρουν αυτές. Και προφανώς κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης δεν υπάρχει καμία πληροφόρηση για αυτά τα συμβόλαιο-παγίδες.

Τα εκπαιδευτικά ιδρύματα μπουκώνουν τα παιδιά με ό,τι εξυπηρετεί σχεδόν αποκλειστικά τη διατήρηση του συστήματος : αριθμητική, γραφή, να αποστηθίζουν κάποιες μεθόδους και να τις εφαρμόζουν όταν τους ζητηθεί. Οι επίσημες απόψεις στην επιστήμη, την ιστορία, την πολιτική και την οικονομία πρέπει να αφομοιωθούν, φυσικά χωρίς να εξετάζονται αμφισβητούμενα περιεχόμενα διδασκαλίας και κίνητρα των συγγραφέων των βιβλίων. Τα παιδιά μαθαίνουν από την αρχή να μη σκέφτονται αυτόνομα και να μην κρίνουν το περιεχόμενο των σπουδών τους.

Είναι αυτονόητο ότι τουλάχιστον οι σκλάβοι απαγορεύεται να γλυτώσουν τα παιδιά τους από το στρατόνα που λέγεται σχολείο και να τους διδάξουν οι ίδιοι κάτι ωφέλιμο και αληθινό. Τα παιδιά των σκλάβων πρέπει να γίνουν πειθήνιοι τούρμπο-σκλάβοι, γιατί αλλιώς ποιός θα χρηματοδοτεί άυριο το αυξανόμενο χρέος και τις συντάξεις; Το σύνθημα των πολιτικών του συστήματος θα μπορούσε να είναι «*Ανάπτυξη! Ανάπτυξη πάνω απ'όλα!*», γιατί στην πραγματικότητα «*οι άνθρωποι υπηρετούν την οικονομία – και όχι το αντίθετο*».

Θνήσκοντες πολιτισμοί

Και υπάρχουν όλο και λιγότερα παιδιά και επιβαρύνονται με χρέος ήδη από τη γέννησή τους. Οι γυναίκες πρέπει μάλλον να γυρνάνε κι αυτές το μαγγανοπήγαδο αντί να χαρμίζουν τον πολύτιμο εργάσιμο χρόνο τους στο νοικοκυριό, τα παιδιά και τη συντήρηση της οικογένειας - έτσι τουλάχιστον λένε οι υπέρμαχοι κατ'ανάθεση της χειραφέτησης της γυναίκας στα ΜΜΕ και την πολιτική. Και από τότε που έγινε αντιληπτό ότι οι κλασικές οικογένειες βλέπουν με κριτικό μάτι την κοινωνία εργασίας-κατανάλωσης, και θέτουν έτσι σε κίνδυνο την οικονομική ανάπτυξη, προπαγανδίζονται έντονα από τα ΜΜΕ και τους πολιτικούς οι εργένηδες και τα ζευγάρια ομοφυλόφιλων.

Το αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης φαίνεται φυσικά στη γεννητικότητα. Και για να εξακολουθήσει να υπάρχει στο γερμανικό έδαφος αρκετό προσωπικό διαθέσιμο, ώστε να πληρώνονται τόκοι, προωθείται η μετανάστευση, αντί να γίνεται επένδυση σε απογόνους του γερμανικού λαού. Αυτή όχι μόνο εξοικονομεί τα έξοδα εκπαίδευσης, αλλά και μετατρέπει τον ατίθασο δυνατό λαό σε μια ανακατεμένη, ανομοιογενή και κατά συνέπεια ευκολότερα ελέγξιμη ανθρώπινη μάζα.

Δυστυχώς το τρίπτυχο χειραφέτηση, ατεκνία, μετανάστευση είναι αυτό που περιγράφει την οικογενειακή πολιτική της Γερμανίας. Οι οικογένειες δεν είναι αποδοτικές σε μια κοινωνία που πρέπει να υπηρετεί αυτό το οικονομικό σύστημα. Ξανααναρωτιέται κανείς τίνας τα συμφέροντα υπηρετούν οι πολιτικοί. Δεν είναι ξεκάθαρο τι θα απομείνει σε λίγες γενιές από ένα λαό ποιητών και στοχαστών – ούτε αν γίνεται προσπάθεια να προσαρμοστεί ο λαός σε ένα υπερκείμενο οικονομικό και νομισματικό σύστημα, αντί να υιοθετηθεί ένα σύστημα που ταιριάζει στον άνθρωπο.

Όμως όποιος αφήνεται να παρασυρθεί σε ενέργειες κατά των μειονοτήτων, γίνεται όργανο του συστήματος - και επειδή αγωνίζεται κατά των συμπτωμάτων και όχι κατά των αιτίων. Από την ανάμιξη των ομάδων θυμάτων προκαλούνται πάντα συγκρούσεις. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να μάς χρησιμοποιούν για τη σκηνοθετημένη αντιπαλότητα κυρίως μεταξύ χριστιανών και μουσουλμάνων, ενώ στο παρασκήνιο τρίβουν τα χέρια τους αυτοί που κινούν τα νήματα. Το να φανατίζονται οι σκλάβοι ο ένας εναντίον του άλλου κατά το «*διαίρει και βασίλευε*» πάντα ήταν ένα από τα σημαντικότερα όπλα της στρατηγικής της εξουσίας.

Και στην ιστορία του χριστιανισμού και σ' αυτήν του ισλάμ -και σε πολλές άλλες- υπήρξαν εποχές που η θρησκεία απαγόρευε την επιβολή τόκων. Είτε είναι κανείς πιστός είτε όχι, οι παλιοί σοφοί ήξεραν πολύ καλά την καταστροφική επίδραση του συστήματος τόκων στους λαούς : οι λαοί αρρώσταιναν εξ αιτίας των τόκων. Από τότε που οι πολιτισμοί επέτρεψαν την τοκογλυφία, είναι κι αυτοί καταδικασμένοι να παρακμάσουν, αν δεν καταφέρουν να απελευθερωθούν ειρηνικά απ' αυτήν.

Ο αγώνας για τους τόκους καταστρέφει την κοινωνία

Κάποιος σοφός είπε κάποτε : «*Ο χρυσός είναι το χρήμα των βασιλιάδων, ο άργυρος των ευγενών, οι ανταλλαγές είναι το χρήμα των αγροτών και τα χρέη των σκλάβων*».

Τα χαρτονομίσματά μας δεν είναι πραγματικό χρήμα. Είναι τραπεζογραμμάτια, με τα οποία μπορεί κανείς να αποπληρώσει χρέος. Πάνω στα δολάρια υπάρχει η εγγραφή : «*Αυτό το τραπεζογραμμάτιο είναι νόμιμο μέσο αποπληρωμής κάθε δημόσιου και ιδιωτικού χρέους*». Μπορεί να το διαβάσει κανείς. Πάνω στο ευρώ δεν αναγράφεται τίποτα, αλλά και το ευρώ λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο.

Αφού όλα τα τραπεζογραμμάτια από κεντρικές τράπεζες και το λογιστικό χρήμα από εμπορικές τράπεζες απλώς δανείζονται και το χρήμα για τους τόκους δεν υπάρχει καν ακόμα, τίθεται το ερώτημα με τι θα πληρώνονται οι τόκοι.

Εδώ αρχίζει το παλιό παιχνίδι, στο οποίο, όταν σταματήσει η μουσική, όλοι προσπαθούν να καθίσουν σε καρέκλες, ενώ υπάρχει μια καρέκλα λιγότερη. Όταν οι τράπεζες σταματήσουν τη μουσική, δηλαδή δεν δίνουν πια δάνεια για να πληρωθούν οι τόκοι, οι άνθρωποι πρέπει να κλέψουν ο ένας απ' τον άλλο το χρήμα που τους λείπει. Αυτό το φαινόμενο ονομάζεται από τους οικονομολόγους «*ύφεση*». Και ανεξάρτητα από το πόσο δουλεύει και πόσες οικονομίες κάνει κάποιος, το συνολικό ποσό χρήματος ποτέ δεν αρκεί για όλους.

Οι χαμένοι, οι οποίοι δεν μπορούν πια να δανειστούν, πρέπει να χάσουν τα μη-χρηματικά αγαθά που κατέχουν. Το κράτος γίνεται τότε το τσιράκι των τραπεζών, αφού αναγκάζει τους ανθρώπους να δέχονται το τραπεζικό χρήμα σαν «νόμιμο μέσο πληρωμής». Και είναι αυτό τελικά που εκτελεί τις συστηματικές κατασχέσεις κατ'εντολή των δημιουργών και δανειστών του χρήματος, ώστε αυτοί να μπορούν να αποκτήσουν ανέξοδα αγαθά και υπηρεσίες.

Ο ανατοκισμός παράγει μια σπείρα ολοένα επιταχυνόμενης χρέωσης από τη μια και ολοένα ταχύτερα αυξανόμενης περιουσίας από την άλλη. Έτσι η αναδιανομή από τους εργαζόμενους στους πλούσιους με τόκους και φόρους γίνεται όλο και πιο δυναμική.

Αυτό που βιώνουμε σήμερα σαν οικονομική κρίση είναι συγκρίσιμο με το τέλος μιας παρτίδας του παιχνιδιού Monopoly, στην οποία έχουν πουληθεί όλοι οι δρόμοι, τα σπίτια, οι σιδηρόδρομοι, η ηλεκτρική ενέργεια και το νερό. Όποιος δεν κατέχει τίποτα απ'αυτά, πρέπει τώρα να τρέχει σε κύκλους, δηλαδή να δουλεύει. Αλλά το χρήμα που παίρνει όταν κερδίζει λαχνούς, το εισόδημα, δεν αρκεί πια για να τελειώσει το γύρο - το παιχνίδι τελιώνει! Στο Monopoly αρχίζει νέο παιχνίδι. Αλλά οι ωφελημένοι στον πραγματικό κόσμο δε θέλουν να σταματήσουν. Προτιμούν να δίνουν επιπλέον δάνεια και να αναπτύσσουν μηχανισμούς καταπίεσης. Και η σελίδα δεν μπορεί και δεν πρόκειται ποτέ πια να γυρίσει χωρίς μια νέα αρχή.

Στον καθημερινό αγώνα για τους φόρους οι περισσότεροι άνθρωποι είναι υπερβολικά απασχολημένοι για να αναγνωρίσουν το λάθος του συστήματος. Ο καθένας αγωνίζεται μόνο για τον εαυτό του και εναντίον όλων των άλλων. Δεν υπάρχει πια χρόνος για αλληλοβοήθεια. Με ιδεολογία, ήθος και τίμια εργασία δεν μπορεί κανείς να τα βγάλει πέρα. Περισσότερα καταφέρνει με ματεριαλισμό, χειραγώγηση, ψέματα, απάτες και βία.

Όποιος παραμένει ηθικός, όποιος δουλεύει τίμια και -όντας ιδεολόγος- παράγει οφέλη για την κοινωνία, δεν μπορεί να ξεφύγει από την παγίδα των τόκων. Αντίθετα όποιος αφιερώνεται στον ματεριαλισμό και στην τοκογλυφία, όποιος ψεύδεται και εξαπατά άλλους ανθρώπους και τους αφαιρεί επιδέξια χρήματα, λαμβάνει τόκους, μπόνους, αποζημιώσεις (και βουλευτικές), προμήθειες, συντάξεις, γιότ, πύργους, υπηρεσιακά αυτοκίνητα, και λοιπά - χωρίς καθόλου εργασία, μόνο πουλώντας τη συνείδησή του και τους ανθρώπους που τον εμπιστεύτηκαν. Αυτή η αρνητική επιλογή οδηγεί λογικά και νομοτελειακά στην καταστροφή της κοινωνίας.

Η εγκληματικότητα και οι πράξεις απελπισίας δεν πολλαπλασιάζονται εξ αιτίας της έλλειψης νόμων, αστυνομίας και παρακολούθησης, όπως παρουσιάζουν το θέμα οι πολιτικοί και τα ΜΜΕ. Στο παρασκήνιο αναγνωρίζεται γρήγορα η πραγματική αιτία, που είναι μια κοινωνία που γίνεται συνεχώς πιο ματεριαλιστική, δυστυχισμένη και εχθρική.

Η προβληματική γύρω από τον ανατοκισμό υπάρχει εδώ και χιλιετίες. Δεν απαγορεύτηκε χωρίς λόγο ο τοκισμός από τις περισσότερες θρησκείες. Και όπου υπήρχε αυτός, κηρυσσόταν κάθε τόσο ένα έτος απαλλαγής, στο οποίο παραγράφονταν τα χρέη. Η σημερινή κρίση προέκυψε από την προσπάθεια της σημερινής γενιάς δανειστών να

καταρρίψει όλη αυτή την ιστορική γνώση και τα σχετικά μαθηματικά και να καθυστερήσει με κάθε μέσον όσο το δυνατόν περισσότερο την απαραίτητη απαλλαγή από τα χρέη.

Αυτή είναι η πραγματική αιτία της οικονομικής κρίσης

Όπως οι μαύρες τρύπες, οι οποίες με την τεράστια, συνεχώς αυξανόμενη ελκτική δύναμή τους απορροφούν όλο και περισσότερη ύλη, έτσι απορροφούν και οι τεράστιες συγκεντρώσεις κεφαλαίου όλο και περισσότερο χρήμα από την οικονομία μέσω συνεχών απαιτήσεων για τόκους. Το να θέλεις να αναζωπυρώνεις την οικονομική δραστηριότητα μέσω ακόμα μεγαλύτερου χρέους είναι σαν την απόπειρα να γεμίσεις μια μαύρη τρύπα ρίχνοντας μέσα της επιπλέον ύλη.

Η φούσκα των ακινήτων και τα οικονομικά παράγωγα, τα υπερχρεωμένα κράτη, επιχειρηματίες και καταναλωτές, οι άπληστοι μάνατζερ, πολιτικοί και κερδοσκόποι δεν είναι τα αίτια της οικονομικής κρίσης, αλλά μόνο μερικά συμπτώματα ενός συστήματος που ποτέ δεν μπορεί να λειτουργήσει για κάποιο μεγάλο διάστημα. Ακόμα και μια αυστηρή ρύθμιση των «αγορών» ή ένα «φρένο στα χρέη» δεν είναι θεραπεία, αλλά μια επιφανειακή αντιμετώπιση. «Το κεφάλαιο πρέπει να εξυπηρετείται» ... μέχρι να καταρρεύσει το σύστημα. Αυτό το γεγονός θα συμβεί νομοτελειακά, αφού τα χρέη αυξάνουν εκθετικά, ενώ η οικονομία μπορεί ν'αναπτυχθεί μόνο ως ένα περιορισμένο βαθμό μέσα σ'έναν περιορισμένο κόσμο.

Όταν οι άνθρωποι δεν θα θέλουν πια ή δεν θα μπορούν λόγω έλλειψης εγγυήσεων να έχουν παραπάνω χρέος, θα λείπουν οι επιπλέον χρεώστες που θα πληρώνουν τους αυξημένους τόκους.

Δεν θα υπάρχει πια άλλη επιπλέον πρώτη ύλη για την αύξηση των αγαθών. Οι τράπεζες, που μέχρι τότε ήταν μόνο όργανα του συστήματος, θα γίνουν θηράματά του. Αφού πρέπει να παραδίδουν όλο και περισσότερους τόκους στους ιδιοκτήτες τους και σε ιδιοκτήτες άλλων «κεφαλαιολεκανών», αλλά δεν θα βρίσκουν κανένα που να μπορεί να τους πληρώσει, θα εξαντληθούν στο τέλος.

Τα κρατικά πακέτα διάσωσης -τα οποία καταλήγουν στους ιδιοκτήτες τραπεζών- χρησιμεύουν μόνο στο να εξασφαλίσουν ένα όσο το δυνατόν πιο μακρύ και ευχάριστο λυκόφως πριν το τέλος για το σύστημα και τους απ'αυτό επωφελούμενους μεγαλοκεφαλαιούχους και πολιτικούς. Η κατάρρευση θα έρθει οπωσδήποτε. Απλώς καθυστερείται με κάθε κόστος όσο το δυνατόν περισσότερο - και καλύτερα μέχρι να αναλάβει μια άλλη κυβέρνηση. Όταν όμως το κράτος θα είναι σε απελπιστικό βαθμό υπερχρεωμένο, θα καταστραφεί μαζί με το σύστημα.

Πριν το κραχ έρχεται η φάση του φασισμού

Στην τελευταία φάση του συστήματος γίνεται προσπάθεια να γεμίσει η τρύπα χρέους με εκρηκτικά αυξανόμενο δημόσιο χρέος. Το κράτος θεωρείται ακόμα αξιόπιστος χρεώστης, αφού μπορεί ν'απαλλοτριώσει με τη βία τις περιουσίες των πολιτών και να τους εξαναγκάσει σε όλο και μεγαλύτερη εξυπηρέτηση χρέους. Το μεγάλο κεφάλαιο, οι τράπεζες, οι όμιλοι επιχειρήσεων και η κυβέρνηση καταπιέζουν τότε όλοι μαζί το λαό. Αυτό είναι εξ ορισμού φασισμός.

Ο οικονομολόγος Ludwig von Mises (1881-1973) στην εποχή ήδη του αποφάνθηκε : *«Ο κρατικός μηχανισμός είναι ένας μηχανισμός καταναγκασμού και καταπίεσης. Η ουσία της δραστηριότητας του κράτους είναι να αναγκάζει τους ανθρώπους μέσω άσκησης ή απειλής βίας να φέρονται διαφορετικά απ'ό,τι θα φέρονταν με ελεύθερα κίνητρα».*

Μετά την πληρωμή φόρων, εισφορών και τόκων μένουν στους ανθρώπους όλο και λιγότερα χρήματα για να ζήσουν. Τα όρια αυτού που θα ήταν δυνατό να επιβληθεί σε μια δημοκρατία αναγκαστικά ξεπερνιούνται κάποια στιγμή. Ακολουθεί το αστυνομικό κράτος.

Τα βασικά δικαιώματα περιορίζονται ήδη σήμερα όλο και περισσότερο. Μαζικές ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις, ομοσπονδιακός νόμος για την εγκληματικότητα, πρόσβαση του κράτους σε πληροφοριακά συστήματα και δίκτυα επικοινωνίας, παρακολούθηση του εσωτερικού κατοικιών με «κοριούς», αίρεση του απορρήτου των τραπεζών, χρήση της υπηρεσίας πληροφοριών κατά των πολιτών, ατιμωρησία και πριμ για κλέφτες δεδομένων και καταδότες και πολλά ακόμα προβλέπονται και ήδη εφαρμόζονται προπάντων για ένα σκοπό : την είσπραξη φόρων.

Η συνεχής ανάπτυξη των μηχανισμών εξουσίας δε θα σταματήσει έτσι απλά, χωρίς εξωτερικές επιδράσεις. Οι εξελίξεις των τελευταίων δεκαετιών συνεχίζονται, γιατί αυτοί που έχουν εξουσία, δεν θα την αφήσουν ποτέ εθελοντικά · θέλουν πάντα περισσότερη κι ακόμα περισσότερη. Η δίψα για εξουσία δεν έχει όρια.

Αντί να εγκαταλείψουν το σύστημά τους, οι εξουσιαστές πρώτα θα καταργήσουν τα μετρητά, γιατί έτσι μπορούν να ξεζουμίσουν περισσότερο τους υποτελείς τους και να κερδίσουν λίγο χρόνο ακόμα. Τότε θα επιτρέπεται να γίνονται οι πληρωμές μόνο ηλεκτρονικά, υπό τον πλήρη κρατικό έλεγχο. Οι φόροι, τα πρόστιμα, τα τέλη και ο,τιδήποτε άλλο θα μπορούν να αφαιρούνται αυτόματα από τους υποκείμενους σε φορολογία. Και θα μπλοκάρεται ο λογαριασμός όποιου διαμαρτύρεται - δύσκολοι καιροί για τους επικριτές του καθεστώτος και τους αντιστασιακούς...

Η εξέγερση του λαού είναι δεδομένη, γιατί νωρίτερα ή αργότερα θα συνειδητοποιήσουν οι άνθρωποι την καταπίεση που υφίστανται και η δυσαρέσκεια θα υπερβεί το κρίσιμο κατώφλι. Υπ'αυτή την έννοια η εισαγωγή της λογοκρισίας στο ίντερνετ, η νομική προπαρασκευή της χρήσης του στρατού στο εσωτερικό και η εντολή

πυροβολισμού κατά τις εξεγέρσεις, που εισήχθη με το σύμφωνο της Λισαβόνας, είναι ανησυχητικές εξελίξεις.

Για τη χρήση τέτοιων μέτρων απαιτούνται δικαιολογίες αποδεκτές από την πλειοψηφία του πληθυσμού. Οι δήθεν αγώνες κατά της τρομοκρατίας, κατά της εγκληματικότητας και κατά της παιδικής πορνογραφίας προσφέρουν ιδανικά προσχήματα.

Τρομοκρατικές ενέργειες έχουν σκηνοθετηθεί ήδη αρκετές φορές. Αυτό το μέσον χρησιμοποιήθηκε από πολλά καθεστώτα στο παρελθόν (εμπρησμός του Ράιχσταγκ) και στο παρόν (11^η Σεπτεμβρίου) σαν δικαιολογία για την άρση δικαιωμάτων των πολιτών και για εξαναγκασμό συμμάχων σε συμμετοχή σε δήθεν αμυντικούς πολέμους που στην πραγματικότητα είναι επιθετικοί.

Η αύξηση της εγκληματικότητας είναι συνέπεια της έντασης της αναδιανομής πλούτου από τους εργαζόμενους στους πλούσιους, η οποία εξ αιτίας της δομής του οικονομικού συστήματος παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις. Η εγκληματικότητα βέβαια θα εξαλειφόταν πολύ ευκολότερα, αν καταργούνταν η κινητήρια δύναμη αυτής της άδικης αναδιανομής – το σύστημα έντοκου χρήματος.

Δεν χρειάζεται καμία λογοκρισία στο ίντερνετ κατά της παιδικής πορνογραφίας. Αντίθετα μάλιστα, αυτό το μέσο είναι τεχνικά εντελώς ακατάλληλο και αντιπαραγωγικό, γιατί, αντί να συλληφθούν οι δράστες, απλώς κρύβονται. Όσοι ξέρουν το σύστημα, ανέμεναν εδώ και καιρό αυτή την επίθεση στο ίντερνετ, αφού αυτό είναι η μεγαλύτερη απειλή για τους εξουσιαστές και τα ΜΜΕ τους. Οι πληροφορίες που κλονίζουν το σύστημα - και γι αυτό αποσιωπούνται ή παραποιούνται από τα μεγάλα ΜΜΕ- διαδίδονται στο διαδίκτυο με αυξανόμενη ταχύτητα.

Το αστυνομικό κράτος μπορεί να διατηρήσει τεχνητά το σύστημα για κάποιο διάστημα ακόμα κάνοντας τη ζωή των περισσότερων ανθρώπων όλο και πιο ανυπόφορη. Ακόμα κι έτσι όμως υπάρχουν μαθηματικά όρια, τα οποία προσεγγίζονται τότε που το κράτος πρέπει να πληρώνει τόσο πολλούς τόκους, ώστε δεν θα φτάνει ούτε το συνολικό εισόδημα από την εργασία των πολιτών για να καλυφθούν.

Το πόσον καιρό ακόμα πρέπει να βιώνουμε αυτή την άσκοπη τελική φάση πριν το σύστημα (ούτως ή άλλως λόγω της λανθασμένης κατασκευής του) καταρρεύσει, εξαρτάται από το πόσο ακόμα το ανέχονται οι άνθρωποι και για πόσο καιρό το κρατούν τεχνητά στη ζωή πληρώνοντας φόρους και τόκους.

Το πώς γίνεται η έξοδος απ' αυτή την παράνοια είναι γνωστό εδώ και καιρό. Μια όσο το δυνατό ταχύτερη μετάβαση σε ένα αειφορικό οικονομικό και νομισματικό σύστημα θα μας γλύτωνε από αυτή την οδυνηρή τελική φάση. Εντούτοις οι πολιτικοί επιμένουν να στηρίζουν το σύστημα με όλα τα μέσα και μάλιστα μερικά αντισυνταγματικά, για να μη χάσουν τα προνόμια που τους προσφέρει. Και έτσι εξαπατούν και προδίδουν το λαό τους.

Μόνιμη ανάπτυξη και περιοδική καταστροφή

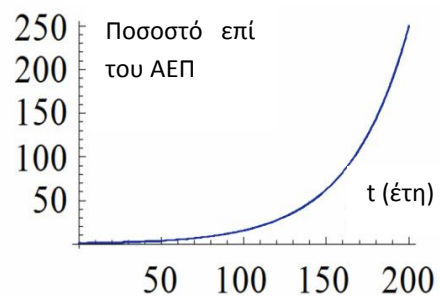
Αφού όλο το χρήμα που κυκλοφορεί έχει παραχθεί από δάνεια και τα χρήματα για τους τόκους πρέπει να παράγονται με τη σύναψη νέων δανείων, πρέπει να δημιουργούνται και νέες πραγματικές αξίες για να καλυφθούν αυτά τα δάνεια. Πρέπει λοιπόν η οικονομία να αναπτύσσεται μόνιμα τουλάχιστον τόσο γρήγορα όσο οι τόκοι. Αν η οικονομία κάποτε παρέμενε «μόνο» ίδια για ένα έτος, θα έπρεπε να περνούν οι άνθρωποι τόσο καλά, όσο προηγουμένως. Όμως εξ αιτίας των τόκων χρειάζεται ανάπτυξη «με κάθε κόστος» · αυτό μας λένε τουλάχιστον οι πολιτικοί και τα ΜΜΕ.

Η οικονομική ανάπτυξη παράγει ευημερία. Αυτή όμως φτάνει σ'αυτούς που την παράγουν μόνο αν ο ρυθμός ανάπτυξης είναι μεγαλύτερος από το επιτόκιο, γιατί πρώτα απορροφάται η νεοαποκτηθείσα ευημερία από τους αποδέκτες τόκων και μετά ό,τι απομένει βελτιώνει τις συνθήκες ζωής των σκλάβων.

Εκτός από αυτή την έλλειψη δικαιοσύνης υπάρχει και κάποιο μαθηματικό σφάλμα στο σύστημα : ο ανατοκισμός προκαλεί μια εκθετική αύξηση του ποσού του χρήματος και του χρέους. Οι τόκοι τείνουν με αύξουσα ταχύτητα στο άπειρο. Και η οικονομία μπορεί μεν για κάποιο περιορισμένο χρονικό διάστημα να καταφέρει να αυξηθεί εκθετικά, για να παράγει περισσότερες εγγυήσεις για το συνεχώς ταχύτερα αυξανόμενο ποσό του χρέους, αλλά είναι αδύνατο να συνεχίσει να αυξάνει εκθετικά για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Με μια ετήσια ανάπτυξη π.χ. 2.8% διπλασιάζεται η παραγωγή (το ΑΕΠ) κάθε 25 έτη. Συνεπώς θα έπρεπε σε μόνο 150 έτη να παράγεται το 64πλάσιο των σήμερα παραγόμενων αγαθών και σε μόνο 300 έτη περισσότερο από το 4.000πλάσιο. Οι καταστροφικές συνέπειες αυτής της εκθετικής συνάρτησης γίνονται καταφανείς ήδη σε περίπου 75 έτη. Η περίοδος Kondratiev δείχνει ότι το πολύ σ'αυτό το διάστημα η οικονομία δεν θα μπορεί πια να αυξάνει τόσο γρήγορα, όσο οι εκθετικά αυξανόμενοι φόροι.

$$\text{ΑΕΠ}(t) = \text{ΑΕΠ}_0 \cdot 1,028^t$$

Τίποτα δεν μπορεί να αυξάνει συνεχώς εκθετικά στη φύση. Ένας καρκινικός όγκος αυξάνει εκθετικά μόνο μέχρι να πεθάνει το σώμα. Η οικονομική ανάπτυξη είναι συγκρίσιμη με την προσπάθεια του σώματος να αυξηθεί γρηγορότερα από έναν καρκινικό όγκο, ώστε να διατηρηθεί όσο το δυνατόν μικρότερο το ποσοστό του όγκου επί του συνόλου του σώματος.

Το ότι αυτό είναι αδύνατο σε κάποια χρονική διάρκεια το παραδέχτηκε ο ίδιος ο John Maynard Keynes (1883-1946), ένας από τους σημαντικότερους πρωταγωνιστές του οικονομικού μας συστήματος. Δεν ήθελε όμως να το συζητήσει! Η απάντησή του ήταν : «*In the long run we are all dead*» (τελικά όλοι θα πεθάνουμε). Μετά από εμάς ο κατακλυσμός!

Η συνέπεια είναι η ολοκληρωτική καταστροφή των παραγόμενων αξιών κάθε 2 με 3 γενιές. Η απόσυρση των παλιών αυτοκινήτων που όμως ακόμα λειτουργούν με επιδότηση και η κατασκευή νέων είναι μια ανώδυνη αρχή. Δυστυχώς είναι από μαθηματική σκοπιά απαραίτητο να καταστραφούν πολύ περισσότερα για να διατηρηθεί αυτό το οικονομικό και νομισματικό σύστημα. Οικονομικά θαύματα συμβαίνουν μόνο μετά από μεγάλους πολέμους. Μετά την άσκοπη καταστροφή έρχεται η άσκοπη ανακατασκευή. Ο επόμενος πόλεμος είναι αναπόφευκτος. Είναι όλα αυτά αναγκαία για να διατηρήσουμε το αρρωστημένο οικονομικό και νομισματικό μας σύστημα; Η μόνιμη πλήρης απασχόληση είναι αδύνατη και στην πραγματικότητα όχι απαραίτητη. Μόνο το αυθαίρετα διαμορφωμένο οικονομικό και νομισματικό μας σύστημα την απαιτεί. Η ιστορία επαναλαμβάνεται – τουλάχιστον όσο μένουμε προσκολλημένοι σ' αυτό το σύστημα.

Το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα είναι τόσο μακάβριο : δεν αντέχει την παραγωγή μόνιμων αξιών. Αμέτρητες πατέντες αγοράστηκαν και αγοράζονται από τις εγκαθιδρυμένες ελίτ μόνο και μόνο για να εμποδίσουν την εφαρμογή τους και να εξασφαλίσουν έτσι τα παλιά μονοπώλια. Αν π.χ. είχε ανακαλυφθεί ένα φάρμακο κατά μιας αρρώστιας από την οποία βγαίνουν πολλά κέρδη ή ένας αποτελεσματικός τρόπος αποθήκευσης ενέργειας, αυτό θα έπρεπε να κρατηθεί μυστικό. Αλλιώς θα γινόταν μη-απαραίτητη τόσο πολλή εργασία και το κοινωνικό προϊόν θα συρρικνωνόταν τόσο πολύ, που το σύστημα θα κατέρρεε ακόμα νωρίτερα.

Η βλακώδης φάρσα : «κοινωνικά ωφέλιμο είναι ό,τι φέρνει εργασία»

«Πρέπει όλοι να δουλεύουν περισσότερο, για να κερδίζουν περισσότερα» -αυτό λένε τουλάχιστον οι πολιτικοί και εκείνοι οι «ειδικόί» που επιτρέπεται να εμφανίζονται στα ΜΜΕ. Αλλά το χρήμα δεν προκύπτει από την εργασία. Προκύπτει από χρέη. Και το περισσότερο χρήμα δεν κερδίζεται από την προσωπική εργασία, αλλά από την εργασία άλλων και μάλιστα μέσω τόκων.

Στην πραγματικότητα η οικονομία του καταμερισμού της εργασίας και της τεχνολογικής προόδου εξυπηρετούν τον άνθρωπο με το να του αφαιρούν εργασία. Κι αυτό γίνεται με τόσο επιτυχημένο τρόπο, ώστε οι άνθρωποι χρειάζεται να δουλεύουν όλο και λιγότερο και το ποσοστό ανεργίας συνεχώς να μεγαλώνει. Το μόνο «πρόβλημα» είναι ότι αυτή η επιτυχία δεν ταιριάζει στο σύστημά μας, που απαιτεί μόνιμη αύξηση του χρέους. Και τελικά για το χρέος είναι που χρειάζεται να δουλεύουν οι άνθρωποι. Η από όλους επαναλαμβανόμενη απαίτηση για «περισσότερη εργασία» και το μοτίβο «αν δεν είχαν επινοηθεί οι μηχανές, θα είχαμε περισσότερη δουλειά» είναι (όπως ακριβώς και ο μύθος της αποπληρωμής του δημόσιου χρέους) μια από τις πιο βλακώδεις και γελοίες φάρσες που έχουν υπάρξει ποτέ.

Υπάρχει υπερπληθώρα αγαθών και υπηρεσιών. Λιγότερη εργασία και περισσότερος ελεύθερος χρόνος θα ήταν για τους περισσότερους ανθρώπους ένα επίτευγμα και όχι συμφορά! Το μόνο που θα χρειαζόταν είναι να διανεμηθεί λογικά η ωφέλεια, και μάλιστα έτσι, ώστε η εργατικότητα να επιβραβεύεται.

Σκεφτείτε πόσος χρόνος θα υπήρχε για την οικογένεια και τον πολιτισμό, αν :

- δεν χρειαζόταν να δουλεύουν οι άνθρωποι για φόρους, εισφορές, ενοίκια και τόκους
- δεν χρειαζόταν να αναπτύσσεται μόνιμα εκθετικά η οικονομία
- μοιραζόταν πιο ομοιόμορφα η αναγκαία εργασία
- συμμετείχαν όλοι οι άνθρωποι σε χρήσιμες εργασίες
- η φαρμακοβιομηχανία πρόσφερε θεραπείες αντί να εξασφαλίζει ασθενείς-πελάτες της
- επιτρεπόταν να υλοποιηθούν αμέτρητες επινοήσεις και εφευρέσεις
- δεν χειραγωγούσαν όλο τον πληθυσμό οι διαφημίσεις και τα ΜΜΕ
- δεν είχαμε ένα οικονομικό σύστημα που απαιτεί κάθε τόσο καταστροφή των πάντων για να υπάρχει πλήρης απασχόληση.

Τα εισοδήματα συμπεριφέρονται αντιστρόφως ανάλογα με την ωφέλεια που παράγεται. Με την εργασία στους ακόλουθους τομείς δεν προκύπτει πραγματική ευημερία :

- οικονομικό σύστημα
- φορολογία
- δικαιοσύνη
- βιομηχανία όπλων
- μεγάλα τμήματα της φαρμακοβιομηχανίας
- διαφήμιση
- πολιτική
- διοίκηση
- κ.λπ.

Πολλές εργασίες που δεν έχουν νόημα θα μπορούσαν σε ένα λογικό οικονομικό σύστημα να καταργηθούν χωρίς να αντικατασταθούν. Δε χρησιμεύει σε τίποτα στην κοινωνία το να ασχολούνται εκατομμύρια άνθρωποι με το να χειραγωγούν ο ένας τον άλλο με διαφημίσεις για προϊόντα που δε χρειάζεται κανείς, με το να αλληλοενοχλούνται με τηλεφωνήματα ή απρόσκλητες επισκέψεις πλασιέ, με το να αλληλοεξαπατούνται στο κυνήγι του χρήματος. Αντί για άσκοπα έντυπα, νόμους, ασφάλειες, έγγραφα προειδοποιήσεις-απειλές, δηλητήρια και αντίδοτα στα δηλητήρια, πιστοποιητικά διοξειδίου του άνθρακα, όπλα, ψέματα και λοιπούς παραλογισμούς που ταλαιπωρούν και αυτούς που τα κάνουν και αυτούς που τα υφίστανται, θα μπορούσαν οι άνθρωποι απλώς να απολαμβάνουν ελεύθερο χρόνο και ν'αφήνουν την μέσα σε αιώνες κατακτημένη τεχνολογία να δουλεύει για αυτούς.

Σε μια αιφορική οικονομία που δε χρειάζεται να αναπτύσσεται μόνιμα για να υπηρετεί τα συμφέροντα του νομισματικού συστήματος, εκπίπτουν οι άσκοπες δραστηριότητες. Κι αυτό είναι πολύ καλό και για τον εξής λόγο : αν η μόνη χρησιμότητα μιας δουλειάς είναι να δημιουργεί δουλειά, η κοινωνία μπορεί να την καταργήσει ! Δουλειά που δεν υπηρετεί την κάλυψη αναγκών ή και μάλιστα βλάπτει τους ανθρώπους, μπορεί να καταργηθεί, αρκεί να διατηρηθεί το δικαίωμα συμμετοχής στα αποκτημένα αγαθά.

Δυστυχώς αυτό το δικαίωμα σήμερα είναι συνδεδεμένο αποκλειστικά με το χρήμα και την εργασία, ανεξάρτητα από το πόσο άσκοπη ή και καταστρεπτική μπορεί να είναι αυτή. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και μια από τις βασικές αιτίες που κάνουν εφικτό το χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα. Το μόνο που έχει να κάνει κανείς είναι να κοιτάξει πέρα από τα όρια του σημερινού συστήματος αντί να ψάχνει για λύσεις μέσα στο ευρώ. Οι λύσεις είναι εφικτές μόνο με ένα νόμισμα το οποίο-σε αντίθεση με το ευρώ-κυκλοφορεί χωρίς δημόσιο χρέος και χωρίς επιβάρυνση τόκων.

Το πώς γίνεται η έξοδος απ' αυτή την παράνοια είναι γνωστό εδώ και καιρό. Μια όσο το δυνατό ταχύτερη μετάβαση σε ένα αιφορικό οικονομικό και νομισματικό σύστημα θα μας γλύτωνε από την οδυνηρή τελική φάση του υπάρχοντος συστήματος. Εντούτοις οι πολιτικοί επιμένουν να στηρίζουν το σύστημα με όλα τα μέσα και μάλιστα μερικά αντισυνταγματικά, για να μη χάσουν τα προνόμια που τους προσφέρει. Και έτσι εξαπατούν και προδίδουν το λαό τους.

Λογικά οικονομικά συστήματα υπάρχουν εδώ και καιρό στη θεωρία. Θα μπορούσε π.χ. κανείς να εισαγάγει την οικονομία της αγοράς, η οποία όμως μπορεί να λειτουργήσει μόνο αν και το νομισματικό σύστημα ακολουθεί τους μηχανισμούς της οικονομίας της αγοράς. Αλλά τέτοιες εναλλακτικές φυσικά δεν τις επιτρέπουν οι ωφελούμενοι από το ισχύον σύστημα.

Καπιταλιστική οικονομία κεντρικού σχεδιασμού : η Κεντρική Τράπεζα σαν Κεντρική Επιτροπή

Ο πληθωρισμός, ο αντιπληθωρισμός, η οικονομική ανάπτυξη και οι οικονομικές κρίσεις ελέγχονται κεντρικά από το νομισματικό σύστημα. Το είδος του χρήματος, η ποσότητά του, το προεξοφλητικό επιτόκιο και η δανειοδότηση δεν υπόκεινται σε μηχανισμούς οικονομίας της αγοράς, αλλά καθορίζονται από τις κεντρικές τράπεζες. Αυτά ιδρύματα, που δεν είναι σε καμία περίπτωση δημοκρατικά νομιμοποιημένα, και στα οποία υποτάσσονται «οικειοθελώς» σχεδόν όλα τα κράτη, καθορίζουν ποια αξία έχει το χρήμα που τα ίδια δημιουργούν. Και μπορούν να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν από τους μετέχοντες στην αγορά όποια αγοραστική δύναμη θέλουν.

Οι χρηματιστηριακές αξίες και οι τιμές ανεβαίνουν και πέφτουν ανάλογα με το πόσο γρήγορα εφοδιάζουν οι τράπεζες το σύστημα με φρέσκο χρήμα. Αν ανοίξουν διάπλατα τη βρύση του χρήματος, ανεβαίνει το χρηματιστήριο και οι τιμές. Αν δεν την ανοίξουν τόσο πολύ, πέφτουν. Αφού οι κεντρικές και εμπορικές τράπεζες -και οι ιδιοκτήτες τους ! – ελέγχουν την ποσότητα χρήματος, ξέρουν εκ των προτέρων προς τα πού κινούνται οι

αγορές. Έτσι δημιουργούν σίγουρα κέρδη -και μόνους- σε βάρος των μικροεπενδυτών, οι οποίοι πληροφορούνται πάντα εκ των υστέρων.

Αλλά για αυτούς που κινούν το σύστημα δεν έχει τόση σημασία το χρήμα. Αυτό μπορούν να το δημιουργήσουν έτσι κι αλλιώς με τις τράπεζές τους. Το χρήμα είναι απλώς το εργαλείο που τους παρέχει εξουσία και τους χαρίζει πλούτο σε αγαθά και υπηρεσίες. Με τη βοήθεια του νομισματικού συστήματος κρατούν τους παραγωγικά εργαζόμενους στη φτώχεια και στα χρέη, ώστε να δουλεύουν περισσότερο και να παράγουν ακόμα περισσότερη αξία με αντάλλαγμα φτηνό χρήμα.

Αν το ήμισυ των αγαθών τα οποία ανταλλάσσονται σε κάθε συναλλαγή, δηλαδή το χρήμα, ελέγχεται κεντρικά κατ'είδος, ποσότητα, αξία και τρόπο διάθεσης, δεν έχουμε οικονομία της αγοράς, αλλά οικονομία κεντρικού σχεδιασμού. Ο κομμουνισμός και ο καπιταλισμός είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Και τα δύο συστήματα βασίζονται στον πυρήνα της οικονομίας κεντρικού σχεδιασμού και η μόνη διαφορά τους είναι ότι στην πρώτη περίπτωση υπάρχει μια κεντρική επιτροπή, ενώ στη δεύτερη μια κεντρική τράπεζα.

Οι κεντρικές τράπεζες όμως δεν είναι κοινωφελή ιδρύματα. Είναι σε μεγάλο βαθμό ιδιοκτησία της διεθνούς πλουτοκρατίας.

Το χρήμα κυβερνά τον κόσμο – αλλά ποιος κυβερνά το χρήμα;

Όποιος έχει τον έλεγχο του χρήματος ενός κράτους, έχει και τον έλεγχο του ίδιου του κράτους, αλλά δυστυχώς χωρίς να έχει εκλεγεί από το λαό. Έτσι είναι αδιάφορο αν θα υιοθετηθεί καπιταλισμός ή κομμουνισμός για να λεηλατείται ο λαός. Αποφασιστικής σημασίας είναι ένα και μοναδικό : αν το κράτος υποτάσσεται στην αρμόδια κεντρική τράπεζα ή όχι.

Στην πραγματικότητα δε θα έπρεπε ένα κράτος να έχει καθόλου χρέος και να πληρώνει συνεχώς τόκους, αφού θα μπορούσε να εκδίδει δικό του χρήμα. Αλλά λένε ότι πρέπει να εμποδίζεται το κράτος να τυπώνει απεριόριστα χρήμα και να προκαλεί πληθωρισμό. Κι έτσι έδωσαν αυτή την εξουσία στο ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα, που έκτοτε κάνει ακριβώς το ίδιο, δυστυχώς όμως προς το δικό του συμφέρον και όχι προς το δημόσιο.

Το χρήμα δημιουργείται στις κεντρικές και στις εμπορικές τράπεζες, οι ιδιοκτήτες των οποίων ελέγχουν τα πάντα. Οι κύριοι του χρήματος έχουν την εξουσία να δημιουργούν χρήμα από το τίποτα. Καθορίζουν ποιος θα το πάρει και πώς. Έτσι αγοράζουν κι εξαγοράζουν τα πάντα και τους πάντες :

- τα ΜΜΕ, που λένε ψέματα στο λαό και προωθούν επιθυμητές απόψεις
- τους πολιτικούς, που ψηφίζουν τους επιθυμητούς νόμους
- τους δικαστές, που δεν τους καταδικάζουν ποτέ
- την αστυνομία, που τους προστατεύει
- τους στρατιώτες, που πολεμούν για αυτούς

- τα όπλα, με τα οποία οι στρατιώτες σκοτώνουν.

Όταν ένα κράτος δεν έχει δικό του νόμισμα και κατά συνέπεια χρειάζεται συνεχώς δάνεια, είναι τόσο εξαρτημένο από τους χρηματοδότες όσο και οι επιχειρηματίες και οι πολίτες. Ένα χρεωμένο κράτος είναι πάντα ετεροκαθοριζόμενο. Δεν μπορεί να ενεργήσει προς το συμφέρον των πολιτών του, αλλά πρέπει να υπηρετεί να συμφέροντα των δανειστών. Η εξουσία λοιπόν δεν πηγάζει από το λαό, όπως ορίζει το σύνταγμα, αλλά από την ανώτερη ισχύ του χρήματος – την πλουτοκρατία.

Ένας από τους σημαντικότερους κυρίαρχους του χρήματος της εποχής του, τον 18^ο αιώνα, ο Mayer Amschel Rothschild λέγεται ότι είπε : *«Δώστε μου τον έλεγχο του εφοδιασμού με χρήμα ενός έθνους, και μου είναι αδιάφορο ποιος φτιάχνει τους νόμους του.»*

Σήμερα βασίζεται το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα στο δολάριο των ΗΠΑ, σαν νόμισμα των παγκόσμιων αποθεμάτων. Με το Federal Reserve Act του 1913 πήρε μια ομάδα ιδιωτών -οι ιδιοκτήτες των μεγαλύτερων ιδιωτικών τραπεζών- αυτό το νόμισμα υπό τον έλεγχό της και το εκδίδει πλέον αυτή. Από τότε που ιδρύθηκε η Federal Reserve (Fed, η ιδιωτική κεντρική αμερικανική ομοσπονδιακή τράπεζα) αυτοί καθορίζουν τις τύχες του κόσμου. Η Fed είναι τόσο ισχυρή που ούτε καν οι ΗΠΑ έχουν το δικαίωμα να δουν τα βιβλία της.

Πολλοί άνθρωποι ακόμα και σήμερα πιστεύουν ότι το ονομαζόμενο δολάριο «ΗΠΑ» είναι εθνικό νόμισμα. Αν ήταν έτσι, δε θα είχαν οι ΗΠΑ τόσα δισεκατομμύρια δολάρια χρέος. Στο διεθνές υπερ-κρατικό ιδιωτικό οικονομικό σύστημα ακόμα και οι ΗΠΑ δεν είναι παρά ένα εξαρτημένο, καθότι χρεωμένο, κράτος.

Ο τελευταίος πρόεδρος των ΗΠΑ που ήθελε να αποδυναμώσει τη Fed ήταν ο John Fitzgerald Kennedy. Είναι σχεδόν άγνωστο το ότι στις 4 Ιουνίου του 1963 υπέγραψε το διάταγμα (Executive Order) No 11110, που επέτρεπε στην κυβέρνηση των ΗΠΑ να εκδώσει δικό της νόμισμα, βασισμένο στον άργυρο, για να μην πληρώνει τόκους στην Fed για το νόμισμά της.

Εθνικό νόμισμα ΗΠΑ του 1963

Πλουτοκρατικό νόμισμα της Fed

Το 1963 κυκλοφόρησαν προσωρινά δολάρια από δύο διαφορετικούς εκδότες. Εύκολα

μπορεί ακόμα να βρει κανείς πρωτότυπα χαρτονομίσματα αλλά και εικόνες τους, που αποδεικνύουν αυτό το γεγονός. Διαφέρουν κατά την εγγραφή στο επάνω μέρος, στη μέση. Στο εθνικό αμερικανικό νόμισμα αναγράφεται «*United States Note*», ενώ στο πλουτοκρατικό ιδιωτικό νόμισμα της Fed «*Federal Reserve Note*».

Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή ο Κέννεντυ δολοφονήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1963 από τη σφαίρα ενός παρανοϊκού. Οι κυρίαρχοι του χρήματος στάθηκαν τυχεροί, γιατί η πρώτη υπηρεσιακή πράξη του αντικαταστάτη και διάδοχου του Κέννεντυ Lyndon B. Johnson ήταν να αναστείλει το διάταγμα Νο 11110. Το εθνικό νόμισμα αποσύρθηκε αμέσως από την κυκλοφορία κι από τότε δεν ανακατεύτηκε κανένας πρόεδρος των ΗΠΑ με την υψηλή πολιτική.

Δεν ήταν μόνο στις ΗΠΑ που υπήρξε μάταιη αντίσταση κατά της διεθνούς πλουτοκρατίας. Μερικά κυρίαρχα κράτη που δεν ήθελαν να υποταχθούν στο παγκόσμιο σύστημα του χρήματος-μέσω-χρέους, αλλά προσπάθησαν να εφαρμόσουν δικό τους οικονομικό και νομισματικό σύστημα, είναι πια παρελθόν : κατεστραμμένα και με κυβερνήσεις ανδρείκελων με τη βοήθεια των ΗΠΑ, οι οποίες, σαν τσιράκι της διεθνούς πλουτοκρατίας, εξανάγκασαν με τη βία πολλές χώρες να υιοθετήσουν το κυρίαρχο νομισματικό σύστημα. Και οι νεαροί ανόητοι -και γι αυτό αντικείμενα εκμετάλλευσης- στρατιώτες μάλλον δεν κατάλαβαν ποιές δυνάμεις υπηρετούσαν.

Τα επίσημα βιβλία της ιστορίας αφήνουν κατά μέρος το θέμα της εξουσίας του χρήματος, αλλά όλο το υπόλοιπο περιεχόμενό τους είναι βέβαια η καθαρή αλήθεια και όλη η αλήθεια. Αν όχι, θα άνοιγε το κουτί της Πανδώρας, που προτιμότερο είναι να αφήσουμε να το ανοίξουν εκείνοι που έχουν το θάρρος να παραβούν τους αντίστοιχους νόμους. Ιδιαίτερα αν είχε δίκιο ο Thomas Jefferson που είπε : «*Μόνο τα ψέματα χρειάζονται τη βοήθεια της κρατικής εξουσίας. Η αλήθεια στέκεται όρθια από μόνη της.*»

Πρόσφατα το Ιράκ, το Αφγανιστάν και η Λιβύη δημοκρατικοποιήθηκαν από συμμαχικά στρατεύματα, εντάχθηκαν στο δολαριοκεντρικό παγκόσμιο οικονομικό σύστημα και μετατράπηκαν έτσι σε κράτη-σκλάβους. Το Ιράν και άλλα «*εγκληματικά κράτη*» είναι ασφαλώς τα επόμενα. Αν αποτύχουν εκεί τα λαδώματα, οι οικονομικές κυρώσεις και οι επιχειρήσεις των μυστικών υπηρεσιών, και αν οι λαοί αποδειχτούν ανθεκτικοί στη δυτική προπαγάνδα και στη χολιγουντιανή πλύση εγκεφάλου, δηλαδή αν δεν αφήσουν την επανάσταση να ανάψει, τότε μάλλον θα γίνουν μεγάλα τρομοκρατικά χτυπήματα ή ένας φοβερά κακός δικτάτορας θα απειλήσει πάλι τον «*ελεύθερο κόσμο*» - κι έτσι θα δικαιολογηθούν οι επόμενοι πόλεμοι. Η ιστορία επαναλαμβάνεται - τουλάχιστον όσο κυβερνά τον κόσμο αυτό το νομισματικό σύστημα.

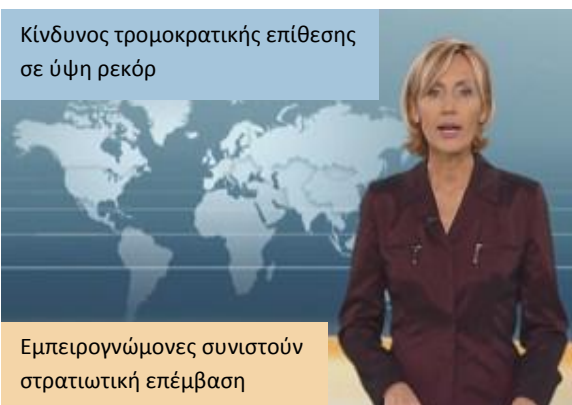
Όλα τα υπερ-εθνικά χρηματοοικονομικά ιδρύματα, δηλαδή το ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο), η ΤΔΔ (Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών), η Παγκόσμια Τράπεζα και οι Κεντρικές Τράπεζες των κρατών, είναι έμμεσα και μέσω διαφορετικών καναλιών στα χέρια ιδιωτών. Το γεγονός ότι δεν υπάρχει εθνικό, παρά μόνο ιδιωτικό χρήμα, γίνεται φανερό, αν σκεφτεί κανείς ότι στην αντίθετη περίπτωση δεν θα ήταν όλα τα κράτη χρεωμένα. Τα κράτη σ' αυτό το σύστημα είναι απλώς παραρτήματα της ανώτερης πλουτοκρατίας. Είναι τσιράκια των διεθνών τραπεζιτών και δρουν σαν οπλισμένος στρατός,

για να αναγκάζουν τους λαούς να χρησιμοποιούν το ιδιωτικό χρήμα σαν «νόμιμο μέσο πληρωμών» και να κυριεύουν στην ανάγκη με τη βία άλλους λαούς που δε θέλουν να υποταχθούν.

Τα ΜΜΕ σαν όργανο εξουσίας

Το χρήμα κυβερνά τον κόσμο, αλλά όχι χωρίς τη βοήθεια των ΜΜΕ. Αφού αυτοί που εκδίδουν το χρήμα διαθέτουν απεριόριστα οικονομικά μέσα, δεν τους ήταν καθόλου δύσκολο να αποκτήσουν το έλεγχο όλων των μεγάλων μέσων ενημέρωσης, δηλαδή της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου και του τύπου και να διαμορφώνουν στο εξής όπως θέλουν την «κοινή γνώμη».

Όλοι οι δημοσιογραφικοί όμιλοι βρίσκονται στα χέρια μερικών προσώπων που δεν βλέπουν τα φώτα της δημοσιότητας, ούτε τα ονόματά τους φιγουράρουν στις εφημερίδες και τα περιοδικά. Ακόμα και τα «κρατικά» ΜΜΕ δεν ανήκουν στους πολίτες, όσο το χρεωμένο κράτος ανήκει σε μερικούς δανειοδότες. Για τις αξίες και τα συμφέροντα των ιδιοκτητών των ΜΜΕ μπορεί ο τηλεθεατής, ακροατής και αναγνώστης μόνο υποθέσεις να κάνει – αν φτάσει στο σημείο να αναρωτηθεί.

Όπως σε κάθε επιχείρηση, κυριαρχούν και στους δημοσιογραφικούς ομίλους και στα κρατικά ΜΜΕ ιεραρχικές δομές. Κάθε δημοσιογράφος έχει τον προϊστάμενό του, ο οποίος παίρνει εντολές από την αμέσως ανώτερη βαθμίδα. Κάθε ρεπόρτερ, παρουσιαστής ειδήσεων, τηλεπαρουσιαστής, «διάσημος», διευθυντής τομέα, αρχισυντάκτης κ.λπ. χρειάζεται τη δουλειά του και άρα πρέπει να ακολουθεί τις οδηγίες των ανωτέρων του.

«Όποιον το ψωμί τρώω, αυτουνού το τραγούδι τραγουδώ». Ακόμα και ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου ενός δημοσιογραφικού ομίλου δεν είναι τίποτα μπροστά στους ιδιοκτήτες. Όποιος αποκλίνει, φιμώνεται ή πετιέται έξω.

Πολλοί καλόπιστοι άνθρωποι δικαιολογούν την άποψή τους όσον αφορά π.χ. στην επίσημη παρουσίαση των γεγονότων της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001, απλώς λέγοντας ότι δεν μπορούν να διανοηθούν ότι όλοι οι δημοσιογράφοι λένε ψέματα και κανένας δεν βγάζει στη φόρα την αλήθεια. Πόσο αφελής είναι αυτή η ιδέα! Δεν είναι καθόλου απαραίτητο να παίρνουν μέρος όλοι οι δημοσιογράφοι σε μια τέτοια συνωμοσία. Οι περισσότεροι ούτως ή άλλως δεν εξετάζουν τα τηλεγραφήματα των πρακτορείων που πρέπει να αντιγράψουν ή να διαβάσουν. Και ερευνητές δημοσιογράφοι που να έχουν το ήθος, τη συνείδηση και το θάρρος να πάνε κόντρα στο ρεύμα, σπανίζουν και είναι κατά κανόνα άνεργοι, οπότε δεν τους βλέπουμε. Ακριβώς όπως και στην πολιτική, έτσι και στη δημοσιογραφία επιπλέουν μόνο οι πιο ύπουλοι, πονηροί, ανήθικοι και ψεύτες. Κι εδώ ισχύει ο κανόνας :

- όποιος είναι έξυπνος και τίμιος, πετιέται έξω ή φεύγει μόνος του

- όποιος είναι πονηρός και επιτήδειος, παίζει το παιχνίδι και ανέρχεται
- όποιος είναι αφελής και πειθαρχημένος κερδίζει το ψωμάκι του στις κατώτερες βαθμίδες.

Η ψυχολογία των μαζών ελέγχεται τέλεια από τους διαμορφωτές της «κοινής γνώμης». Όλοι οι άνθρωποι είναι χειραγωγήσιμοι. Ο εγκέφαλος σχεδόν δεν έχει καμία ευκαιρία απέναντι στις επαγγελματικές μεθόδους χειραγώγησης. Ακόμα και οι πιο υποψιασμένοι κάποτε πιστεύουν και τα πιο παράλογα μηνύματα, όταν είναι έξυπνα πλασαρισμένα και επαναλαμβάνονται αρκετά συχνά. Πολλοί μάλιστα αρχίζουν να αμφιβάλλουν για τη λογική τους, όταν φαινομενικά όλοι οι άλλοι πιστεύουν και κάνουν συγκεκριμένα πράγματα, ενώ οι ίδιοι είναι δήθεν οι μόνοι αλλιώςτικοί. Εξ αιτίας αυτής της πανανθρώπινης αδυναμίας του εγκεφάλου μικρές ομάδες όπως οι σαϊεντολόγοι απλώς ονειρεύονται ότι θα καταφέρουν να στρατολογήσουν πολύ κόσμο. Ακόμα και η καθολική εκκλησία δεν έχει τόση δύναμη.

Αν δεν λειτουργούσε η χειραγώγηση, δεν θα υπήρχαν ψυχολόγοι της διαφήμισης. Ο εγκέφαλος του ανθρώπου, όσο ευφυής κι αν είναι κάποιος, είναι σαν ηλεκτρονικός υπολογιστής χωρίς προστασία και με άπειρες «ανοιχτές πόρτες». Τα συναισθηματικά ερεθίσματα που προκαλούνται από κρυμμένα μηνύματα ξεπερνώντας αφιltrάριστα τη λογική βρίσκουν το δρόμο τους προς το μεταιχμιακό σύστημα. Σ' αυτό το τμήμα του εγκεφάλου, όπου εδράζονται τα συναισθήματα και οι ορμές, αναπτύσσονται τα μηνύματα την επιθυμητή δράση τους, συνήθως χωρίς να γίνεται αντιληπτή. Δεν είναι τυχαίο που είναι τόσο ακριβή η διαφήμιση. Κάθε δευτερόλεπτο διαφήμισης βρίσκει πρόσβαση σε εκατομμύρια απροστάτευτους εγκεφάλους, στους οποίους μπορεί να προκαλέσει την επιθυμητή συμπεριφορά.

Αυτονόητο είναι ότι παρόμοιες μέθοδοι εφαρμόζονται και στη διαμόρφωση γνώμης. Το πιο δυνατό της όπλο είναι η «ανοιχτή συζήτηση», στην οποία φυσικά είναι πάντα παρόντες μόνο εκπρόσωποι των κομμάτων του συστήματος (της υποτιθέμενης αντιπολίτευσης συμπεριλαμβανομένης) ή τουλάχιστον όλοι αυτοί βρίσκονται σε εμφανή πλειοψηφία. Ο θεατής σχηματίζει την εντύπωση ότι η κοινωνική ομάδα στην οποία ανήκει βρίσκεται σε μια συνέλευση και συμμετέχει και ο ίδιος. Μόλις η ομάδα καταλήξει σε μια σύμφωνη γνώμη, ο θεατής εκπλήσσεται που κανένας δεν εκπροσώπησε τη δική του δήθεν περιθωριακή άποψη. Και τώρα αναλαμβάνει έργο η πίεση προς συμφωνία με το σύνολο και κατά κανόνα ο θεατής συμμορφώνεται με την εκφρασμένη δήθεν πλειοψηφούσα άποψη.

Αυτή η εικονική πραγματικότητα «λειαινεται» και εξωραϊζεται μετά με τη βοήθεια των αποτελεσμάτων των δημοσκοπήσεων των «γνωστών και αξιόπιστων» εταιρειών «έρευνας της κοινής γνώμης». Κάθε τόσο μας πληροφορούν πόσο δήθεν δημοφιλείς είναι συγκεκριμένοι πολιτικοί ή πώς δήθεν θα απαντούσε ο λαός σε σημαντικά

ερωτήματα. Η «εκφρασμένη άποψη» όμως έχει μοναδικό σκοπό να διαμορφώσει την επιθυμητή άποψη.

Εκατομμύρια άνθρωποι υφίστανται μόνιμα αυτή τη εξαπάτηση και συμμετέχουν παρά τη θέλησή τους στο να διατηρηθεί η γενική ψευδαίσθηση. Υποπτες δηλώσεις πολιτικών και ΜΜΕ οδηγούν σε ένα φαινόμενο που στην κοινωνική ψυχολογία ονομάζεται «πλουραλιστική άγνοια» : όταν οι άνθρωποι είναι αβέβαιοι όσον αφορά στην εκτίμηση μιας κατάστασης, έχουν την τάση να παρατηρούν πώς συμπεριφέρονται οι άλλοι. Εκείνοι όμως βρίσκονται στην ίδια κατάσταση σοκ και δεν αντιδρούν, πράγμα που ενισχύει την τάση των πρώτων να μην αντιδράσουν.

Ακόμα και μια ρανίδα αλήθειας να διαρρεύσει, χάνεται στην γιγαντιαία και συνεχώς επαναλαμβανόμενη πλημμύρα πληροφοριών των ΜΜΕ.

Έτσι οδηγείται το κοπάδι σε κάθε επιθυμητή κατεύθυνση. Ψέματα περί χρέους, η αλ Κάιντα, επιδημίες γρίπης, η απάτη για το κλίμα κ.λπ. είναι μόνο μερικά από τα συστατικά στοιχεία του γιγαντιαίου ψέματος, μέσα στο οποίο ζουν σήμερα ακόμα οι περισσότεροι άνθρωποι. Κάτω από τέτοιες συνθήκες αξίζει να εξεταστεί προσεκτικότερα όλη η ιστορία. Η πιο σύντομη μέθοδος για να βρεθούμε λίγο πιο κοντά στην αλήθεια είναι απλώς να σκεφτόμαστε κάθε φορά το ακριβώς αντίθετο από την «δημοσιοποιημένη άποψη». Το καλύτερο απ' όλα φυσικά είναι να ερευνούμε περισσότερο και ακριβέστερα. Ο Georg Christoph Lichtenberg λέει : *«αυτό που αξίζει περισσότερο να εξεταστεί , είναι αυτό που ο καθένας θεωρεί δεδομένο»*. Να μια καλή ιδέα για να βιώσουμε ένα ενδιαφέρον ταξίδι στη γνώση.

Δικτατορία με ελεύθερες εκλογές

Οι κορυφαίοι πολιτικοί δεν είναι κουτοί. Αυτό μπορεί να εκπλήσσει τους περισσότερους, αλλά είναι πραγματικά πονηροί και αξίζουν κάθε σέντσι που παίρνουν - δυστυχώς όμως όχι από την άποψη του λαού. Δεν μπορούμε βέβαια να κατηγορήσουμε όλους τους βουλευτές ότι ενεργούν συνειδητά και σκόπιμα όταν υπερψηφίζουν κάθε εσχάτη προδοσία που τους σερβίρουν, όπως τους διατάσσουν να κάνουν. Αλλά οι αρχηγοί ξέρουν πολύ καλά τι παιχνίδι παίζεται και ποιον υπηρετούν. Ο λαός δεν πρέπει με κανένα τρόπο να υποτιμά τους αντιπάλους του στο κοινοβούλιο. Αυτοί οι εχθροί του κράτους εκπροσωπούν τα συμφέροντα των δημιουργών και δανειστών του χρήματος, πράγμα που μπορεί εύκολα να αναγνωρίσει κανείς κοιτώντας πού δίνουν τα πακέτα διάσωσης ύψους εκατοντάδων δισεκατομμυρίων με χρέωση των φορολογούμενων και πού όχι. Κι όμως οι περισσότεροι άνθρωποι δεν το έχουν καταλάβει ακόμα.

Τον αποφασιστικό ρόλο για αυτό τον παίζουν φυσικά τα ΜΜΕ. Εξαίρεση αποτελεί ακόμα το διαδίκτυο. Γι αυτό δεν θα είναι καθόλου έκπληξη όταν με σαθρά επιχειρήματα εφαρμοστεί γενική λογοκρισία στο διαδίκτυο. Τότε ο κάθε πολιτικός που θα τολμήσει να αντιδράσει, θα διαπομπευτεί σαν υποστηρικτής της παιδικής πορνογραφίας. Έτσι πρέπει οι πολιτικοί να σκάψουν οι ίδιοι το λάκκο τους εισάγοντας τη γενική λογοκρισία στο διαδίκτυο και μετά να εξαρτώνται ακόμα περισσότερο από τους διαμορφωτές γνώμης.

Όλοι οι πολιτικοί εξαρτώνται από την εύνοια των ΜΜΕ, για να αποκτήσουν ένα συγκεκριμένο αξίωμα και τα αντίστοιχα προνόμια. Χρειάζονται να έχουν την «κοινή γνώμη» με το μέρος τους και προσανατολίζουν ανάλογα όλες τις ενέργειές τους. Όμως δεν υπάρχει στην πραγματικότητα «κοινή γνώμη», αλλά «δημοσιοποιημένη γνώμη», η οποία παράγεται από τους ιδιοκτήτες των ΜΜΕ. Έτσι αυτοί έχουν τη δύναμη να βάζουν όποιο πρόσωπο θέλουν σε όποιο αξίωμα θέλουν, να το κατευθύνουν όσο είναι σ' αυτή τη θέση και να το απομακρύνουν απ' αυτήν όταν χρειαστεί.

Γι αυτό δεν έχει καμία σημασία ποια μαριονέτα υπηρετεί σε ποιο αξίωμα. Όλοι οι πολιτικοί πρέπει να πειθαρχούν. Αυτό βέβαια δεν τους είναι δύσκολο, γιατί αλλιώς δεν θα είχαν φτάσει εκεί που ήδη βρίσκονται. Κατά τη διάρκεια μιας πολιτικής καριέρας επικρατεί η αρχή της αρνητικής επιλογής : για να αποκτήσει κάποιος επικερδή αξιώματα πρέπει να διαθέτει πάνω απ' όλα ιδιότητες όπως υποκριτικό ταλέντο, ανηθικότητα, πονηριά, πλεονεξία, και φιλοδοξία. Από τους πολιτικούς του συστήματος δεν μπορεί κανείς να περιμένει τίποτα καλό. Δεν διαθέτουν την κατάλληλη εκπαίδευση, δεν είναι ικανοί και δεν θέλουν να κάνουν τίποτα άλλο πέρα από το να υπερασπίζονται τα συμφέροντα των χρηματοδοτών τους - συνειδητά ή από βλακεία.

Νέα ιδανικά δεν έχουν καμία πιθανότητα να τραβήξουν κόσμο. Πολλά νέα κόμματα ονειρεύονται τι θα μπορούσαν να κάνουν, αν θα προσέλκυαν το ενδιαφέρον της «κοινής γνώμης». Αλλά η «δημοσιοποιημένη γνώμη» είναι όργανο εξουσίας. Και αυτού του είδους τα ισχυρά εργαλεία δεν μπορεί κανείς να τα ιδιοποιηθεί γρήγορα! Γι αυτό είναι εντελώς χωρίς νόημα να στρατευτεί κανείς σε ένα από τα νέα κόμματα που μόνιμα όλα αναρωτιούνται γιατί κανείς δεν τους δίνει σημασία. Το σύστημα διατηρείται από μόνο του. Αρχικά πρέπει να συμφωνήσει κάποιος με το σύστημα, μετά τον αναφέρουν ευνοϊκά τα ΜΜΕ και μετά μπορεί ίσως να του επιτρέψουν να παίξει την κυβέρνηση. Γι αυτό το λόγο άλλωστε κάθε κυβέρνηση κάνει ουσιαστικά τα ίδια πράγματα :

- Διαιρεί και βασίλευε : Το πρώτο που κάνουν τα κόμματα είναι να διαχωρίσουν τους σκλάβους των τόκων σε υποομάδες. Μετά βάζουν τους μεν να «παίζουν» εναντίον των δε : άντρες εναντίον γυναικών, νέοι εναντίον γέροντων, κακοαμβόμενοι σκλάβοι εναντίον λιγότερο κακοαμβόμενων σκλάβων, ντόπιοι κατά αλλοδαπών, χριστιανοί κατά μουσουλμάνων, καπνιστές κατά μη-καπνιστών, αριστεροί κατά δεξιών, χοντροί κατά αδύνατων, ομοφυλόφιλοι κατά ετεροφυλόφιλων, γάτες κατά σκύλων κ.λπ., κ.λπ. Οι μεν πρέπει να πληρώνουν περισσότερους φόρους ή να έχουν περισσότερες υποχρεώσεις, ή οι δε ειδικές παροχές και δικαιώματα ή αντίστροφα; Κάθε μέρα μια άλλη κόντρα έτσι, ώστε οι εργοδότες, οι εργαζόμενοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι άνεργοι, οι επιδοτούμενοι από το ταμείο ανεργίας, οι συνταξιούχοι και οι μειονότητες οποιουδήποτε είδους να μην καταλαβαίνουν ότι όλοι ανήκουν στην ομάδα των σκλάβων των τόκων. Ταυτόχρονα οι φεουδάρχες και το οικονομικό τους σύστημα δεν δέχονται την παραμικρή ενόχληση από το κομματικό καρτέλ.
- Άρτον και θεάματα : Οι κρατικές παροχές είναι ο σύγχρονος άρτος. Και τα θεάματα έχουν τελειοποιηθεί στο μεταξύ. Διασκέδαση της κατώτερης υποστάθμης για την αποβλάκωση του λαού, σόου για το ποιος έχει περισσότερο ταλέντο, εκπο-

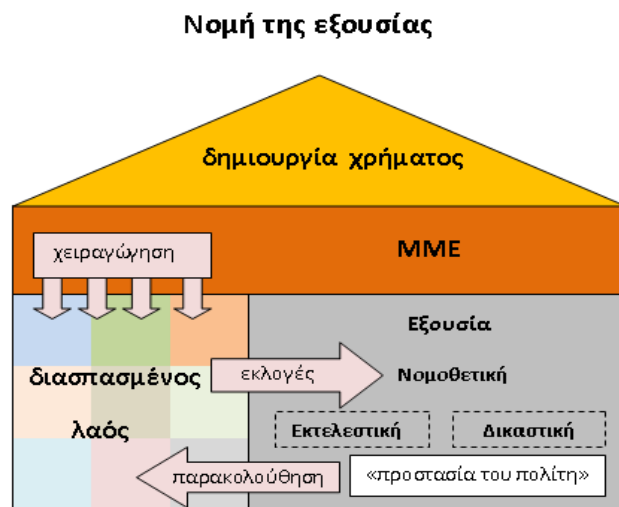
μπές που ξευτιλίζουν ανθρώπους και σε κάνουν να ντρέπεσαι για λογαριασμό τους, ραφιναρισμένα μηνύματα σε εκπαιδευτικές ταινίες και χειραγωγική μουσική στο ραδιόφωνο δρουν σαν ψυχολογικά όπλα εξόντωσης των μαζών. Ακόμα και οι πιο κριτικά σκεφτόμενοι δυσκολεύονται, όταν δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες που χρειάζονται. Η ελλιπής πληροφόρηση σε βιβλία και εγχειρίδια και οι άχρηστες και διαστρεβλωμένες ειδήσεις στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο και στον τύπο τους οδηγούν σε λανθασμένα συμπεράσματα.

Ο λαός πρέπει τελικά να διατηρηθεί διχασμένος, χορτάτος, ηλίθιος, αδιάφορος και σε καλή διάθεση. Ο Χένρυ Φορντ (1863-1947) είχε πει : «*Αν οι άνθρωποι καταλάβαιναν πώς λειτουργεί το νομισματικό μας σύστημα, θα γινόταν επανάσταση αύριο πρωί-πρωί*».

Ναι μεν μπορεί να λάβει κανείς πολλές δωρεάν πληροφορίες, αλλά όχι χωρίς λόγο. Πάντα κάποιος το εκμεταλλεύεται και χρηματοδοτεί την μετάδοσή τους. Φυσικά συνήθως είναι αυτοί που διαθέτουν το απαραίτητο χρήμα ή και που το εκδίδουν οι ίδιοι. Κατευθύνουν τα ΜΜΕ και την πολιτική και προωθούν όλο και περισσότερο την απόβλακωση του λαού, μέχρι που κάποτε δεν θα μπορεί πια κανείς να αναγνωρίσει ότι η ρίζα κάθε κακού βρίσκεται στη δημιουργία έντοκου χρήματος από τις ιδιωτικές τράπεζες και στην συνεπαγόμενη πλουτοκρατία, που βρίσκεται υπεράνω όλων των κρατών.

Ούτε το μοντέλο διαχωρισμού των τριών εξουσιών λειτουργεί όπως σχεδιάστηκε : η εκτελεστική και η δικαστική εξουσία καθορίζονται από τη νομοθετική. Και η ομοσπονδιακή υπηρεσία κατά της εγκληματικότητας έχει αποκτήσει αρμοδιότητες και των τριών εξουσιών και έτσι έχει εγκαταλείψει κάθε νομιμότητα, όπως έγινε και με την Γκεστάπο και τη Στάζι.

Επιπλέον όμως πάνω από και τις τρεις εξουσίες βρίσκονται δυο σημαντικά ισχυρότερες : η δημιουργία χρήματος και τα ΜΜΕ.

«Η εξουσία πηγάζει από το λαό»

Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι μετά από κάθε εκλογική αναμέτρηση βρίσκονται σε μεγάλο βαθμό οι ίδιοι πολιτικοί στο κοινοβούλιο. Αυτή την ομάδα των ανθρώπων μπορούμε να την θεωρούμε σαν ένα κόμμα που απλώς είναι χωρισμένο σε διαφορετικές πτέρυγες. Τα ονομαζόμενα κόμματα είναι στην πραγματικότητα τάσεις του ίδιου κόμματος. Όπως και στην πρώην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας «το κόμμα» παίρνει μόνιμα πάνω από το 95% των ψήφων.

Τα ΜΜΕ κρατούν τόσο καλά υπό έλεγχο τους ψηφοφόρους που δεν χρειάζεται καν να γίνει νοθεία στα αποτελέσματα των εκλογών. Οι οπισθοδρομικές δικτατορίες νοθεύουν τις εκλογές, οι μοντέρνες δικτατορίες χειραγωγούν τους ψηφοφόρους. Το δεύτερο δεν

είναι μόνο πιο δύσκολα αντιληπτό - είναι και αποτελεσματικότερο, αλλά επιπλέον προσφέρει και τα πλεονεκτήματα ότι δεν γεννιούνται καν υποψίες για νοθεία στις εκλογές και οι διαδηλώσεις κατά του καθεστώτος δεν βρίσκουν πρόσφορο έδαφος.

Οι εκλογές χρησιμεύουν μόνο στο να διατηρούν την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει δημοκρατία. Και η ψήφος όσων δεν θέλουν να ψηφίσουν υφαρπάζεται αυτόματα από «ΤΟ κόμμα», δηλαδή από το «δεξιοκεντροαριστερολαϊκοπρασινοκαιλοιπά κόμμα» με το να μη λαμβάνεται υπ' όψη η αποχή. Αφού κάποιος έχει κατορθώσει να μπει στη βουλή, δεν πρόκειται να φύγει - εννοείται όσο δεν πάει κόντρα στην πραγματική κυβέρνηση. Αν κάποιος από τους χιλιάδες που μπαίνουν στην ομοσπονδιακή βουλή, στις βουλές των κρατιδίων και στα δημοτικά συμβούλια απλώς ψηφίζει «ναι», έχει εξασφαλιστεί πλουσιοπάροχα μέχρι το τέλος της ζωής του και δε φέρει την παραμικρή προσωπική ευθύνη για τις συνέπειες των πράξεών του.

Αλλά όλα αυτά τα παράσιτα έχουν ένα πρόβλημα :

«Ορκίζομαι να αφιερώσω τις δυνάμεις μου στην ευημερία του γερμανικού λαού, να αυξήσω τα οφέλη του και να αποτρέψω τις ζημίες του, να τηρώ και να υπερασπίζομαι το σύνταγμα και τους νόμους, να εκπληρώνω ευσυνείδητα τα καθήκοντά μου και να είμαι δίκαιος απέναντι σ' όλους».

Γι αυτή την ψευδορκία θα πρέπει κάποια στιγμή ν' απολογηθούν.

Συμπέρασμα : Φορομποϊκοτάζ

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του συντάγματος πρέπει η εξουσία να ασκείται από το λαό και όχι από υπερκείμενες χρηματικές εξουσίες. Αν πραγματικά ίσχυε πλήρως αυτή η συνταγματική εντολή και δεν παραβιαζόταν συνεχώς από τους πολιτικούς, δεν θα χρειαζόταν φορομποϊκοτάζ. Μια έκκληση για φορομποϊκοτάζ με την επίκληση του θεμελιωμένου στην παράγραφο 4 του άρθρου 20 δικαιώματος για αντίσταση είναι μόνο τότε αναγκαία, όταν οι πολιτικοί εγκαταλείπουν τη βάση του δικαίου. Αλλά βεβαίως όταν το κράτος το ίδιο δεν τηρεί τους νόμους του, δεν είναι εφικτή μια τέτοια αντίσταση.

Αυτό το πρόβλημα, ότι δηλαδή μια έκκληση για φορομποϊκοτάζ σε ένα κράτος δικαίου είναι μεν δυνατή, αλλά όχι αναγκαία, ενώ σε ένα κράτος μη-δικαίου απαραίτητη αλλά αδύνατη, απαιτεί μια κάποια προσοχή σε τέτοιες εκκλήσεις. Ενώ οι κινέζοι αντιφρονούντες φυλακίζονται για δηλώσεις κατά του κράτους και παίρνουν βραβείο νόμπελ, οι γερμανοί αντιφρονούντες φυλακίζονται και κανείς δεν ακούει γι αυτούς.

Ακόμα και οι υψηλότεροι εκπρόσωποι των δυτικών «δημοκρατιών» έχουν υποχρεώσεις απέναντι στους ιδιοκτήτες του νομισματικού συστήματος και επομένως είναι εξαρτημένοι απ' αυτούς. Ένα πραγματικό κράτος δικαίου όμως μπορεί να υπάρξει μόνο όταν το κράτος και οι εκπρόσωποί του δεν εξαρτώνται από τράπεζες, ομίλους και ΜΜΕ, δηλαδή μόνο αφού υιοθετηθεί ένα οικονομικό και φορολογικό σύστημα που να υπηρετεί το λαό και όχι μια υπερκείμενη οικονομική εξουσία. Όλοι οι συστημικοί πολιτικοί δεν μπορούν,

δεν τους επιτρέπεται και δε θέλουν να το κάνουν, γιατί θα πριόνιζαν το κλαδί πάνω στο οποίο κάθονται.

Η δημοκρατία μέσα σ'ένα καπιταλιστικό σύστημα είναι αυταπάτη. Ο καπιταλισμός ονομάζεται και κεφαλαιοκρατία, δηλαδή «εξουσία του κεφαλαίου» - και όχι «εξουσία του λαού». Μετά το τέλος της μοναρχίας δεν ιδρύθηκε λαοκρατία, αλλά πλουτοκρατία, εξουσία του κεφαλαίου. Η εξουσία δεν πηγάζει από το λαό, αλλά από το χρήμα. Η λαϊκή ρήση «το χρήμα κυβερνάει το κόσμο» το εκφράζει ξεκάθαρα. Αλλά αφού το χρήμα δεν είναι δημόσιος, κοινωφελής θεσμός, αλλά το ιδιωτικό σύστημα μερικών διεθνών πλουτοκρατών, σ'αυτούς βρίσκεται το κέντρο της εξουσίας.

Τα κράτη στη σημερινή τους μορφή είναι απλώς ο οπλισμένος στρατός της πλουτοκρατίας και επιβάλλουν καταπιεστικά και με τη βία στους λαούς να αποδεχτούν ένα συγκεκριμένο προνομιούχο ιδιωτικό χρήμα σαν «νόμιμο μέσο πληρωμών». Κι επειδή αυτό δημιουργείται και μπαίνει σε κυκλοφορία μόνο μέσω δανεισμού, και επομένως συνεχώς απαιτείται περισσότερο χρήμα από όσο υπάρχει για τόκους και πανωτόκια, χρεώνονται και σκλαβώνονται οι λαοί της γης και αναγκάζονται να σκοτώνονται στη δουλειά για φόρους και τόκους ες αεί.

Ο θεωρητικός της οικονομίας Gottfried Feder (1883-1941) έκανε το 1933 κριτική στο σύστημα των τόκων, η οποία πολεμήθηκε ταυτόχρονα από καπιταλιστές, κομμουνιστές και εθνικοσοσιαλιστές. Το 1919 είχε γράψει στο βιβλίο του «*Το μανιφέστο για το σπάσιμο της σκλαβιάς των τόκων του χρήματος*»: «*Το σπάσιμο της σκλαβιάς των τόκων μάς δίνει τη δυνατότητα να προωθήσουμε την κατάργηση όλων των άμεσων και έμμεσων φόρων. Ακούστε το άνθρωποι όλων των χωρών, όλων των κρατών και ηπείρων που παράγετε αξία: όλα τα έσοδα που εισρέουν στο κράτος από άμεσες και έμμεσες πηγές, ρέουν συνεχώς στις τσέπες του μεγάλου δανειστικού κεφαλαίου. Τα κέρδη των κρατικών επιχειρήσεων, όπως του ταχυδρομείου, του τηλεγράφου, του τηλεφώνου, των σιδηροδρόμων, των ορυχείων, των δασών κ.λπ. επαρκούν απόλυτα για όλα τα απαραίτητα καθήκοντα του κράτους, δηλαδή την εκπαίδευση, την απονομή δικαιοσύνης, τη διοίκηση και την κοινωνική πρόνοια*». Και σήμερα ακόμα θα είχαμε τεράστια έσοδα από τις κρατικές επιχειρήσεις, αν δεν είχε «ιδιωτικοποιηθεί», δηλαδή παραχωρηθεί στους κύριους του χρήματος, αυτή η περιουσία του λαού.

Η μόνιμη αύξηση του χρέους είναι ενσωματωμένη στο οικονομικό μας σύστημα. Το «*δημόσιο χρέος*» και οι συνεπαγόμενοι τόκοι είναι ένα μέσο απαλλοτρίωσης της περιουσίας του λαού. Το να διατηρηθεί αυτό το οικονομικό σύστημα μέσω όλο και μεγαλύτερου χρέους και περισσότερων φόρων περιγράφεται από τους συστημικούς πολιτικούς σαν «*χωρίς εναλλακτική*», σαν αναγκαίο. Αλλά αναγκαίο είναι αποκλειστικά για το δικό τους όφελος κι όχι για το όφελος του συνόλου. Έτσι οι βουλευτές βυθίζουν το κράτος όλο και βαθύτερα στο χρέος και επομένως στη φάση του φασισμού.

Από τότε που ιδρύθηκε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία οι Γερμανοί φορολογούμενοι έχουν πληρώσει συνολικά περίπου 2 τρισεκατομμύρια ευρώ για δημόσια χρέη, γιατί το κράτος έπρεπε να δανείζεται για να φέρνει και να διατηρεί στην κυκλοφορία ένα νόμισμα. Χωρίς αυτό το περιττό τέλος για τη χρήση ενός ιδιωτικού, υπερ-κρατικού νομισμα-

τικού συστήματος το κράτος δεν θα είχε κανένα χρέος. Ένα στα πέντε ευρώ φόρων καταβάλλεται για τόκους. Οι πολιτικοί περιορίζουν όλα τα έξοδα του κράτους εκτός από τους τόκους. Έτσι τονίζουν συνεχώς ότι δεν υπάρχει δυνατότητα για τίποτα άλλο - που όμως θα υπήρχε, αν διεκδικούσε το κράτος το δικαίωμα έκδοσης χρήματος, αντί να υποτάσσεται στο διεθνές νομισματικό κεφάλαιο.

Όπως και στην εποχή των Fuggers (οικογένεια τραπεζιτών του 15ου και 16ου αιώνα), από τους οποίους έπρεπε να δανείζονται οι μονάρχες, έτσι πρέπει και σήμερα οι θεατρίνοι της πολιτικής, οι διορισμένοι από τους πλουτοκράτες και τα ΜΜΕ, να χρεώνουν το κράτος σ' αυτούς που κατέχουν το οικονομικό σύστημα, άρα να υποτάσσουν σ' αυτούς το κράτος και τους εαυτούς τους. Αυτό βεβαίως έρχεται σε αντίθεση με την παράγραφο 2 του άρθρου 20 του συντάγματος, σύμφωνα με την οποία η εξουσία του κράτους πηγάζει όχι από διεθνείς τραπεζίτες, αλλά από το λαό, που δεν πρέπει να υποτάσσεται σε καμία άλλη εξουσία. Έτσι όμως δεν θα έπεφτε ποτέ το κράτος στην παγίδα του χρέους. Μ' αυτή τη λογική, στην ουσία θα μπορούσε κανείς να κηρύξει όλο το «δημόσιο χρέος» αντισυνταγματικό και άκυρο, αρκεί μόνο να το ήθελε.

Η εξάλειψη αυτής της αδικίας δε θα είναι δυνατή χωρίς να κάνει την αρχή ένας εξωκοινοβουλευτικός παράγοντας, γιατί το εγκαθιδρυμένο σύστημα εξουσίας δεν θα επιτρέψει να παραμεριστεί τόσο εύκολα. Ακόμα χειρότερα : οι ωφελημένοι του συστήματος, που προφανώς δεν είναι αλτρουιστές, θα κάνουν ό,τι μπορούν για να υπερασπιστούν τα προνόμιά τους. Όταν κάποιος θέλει να αποξηράνει ένα έλος, δεν πρέπει να ρωτάει τους βατράχους - ούτε βέβαια ωφελεί σε τίποτα να γίνει ο ίδιος βάτραχος.

Μια πιθανή ειρηνική διέξοδος είναι ένα φορομποϊκοτάζ, του οποίου ο σκοπός θα είναι όχι να εξασθενίσει ένα κράτος δικαίου ή να προκαλέσει χάος, αλλά να παραμερίσει ένα κράτος-κουκλοθέατρο και να δημιουργήσει ένα πραγματικό κράτος δικαίου για όλους, μια δημοκρατία που δεν υπηρετεί τα συμφέροντα μιας ανώτερης οικονομικής εξουσίας, αλλά μόνο τα συμφέροντα του λαού. Ένα φορομποϊκοτάζ μπορεί να ελευθερώσει το κράτος από τα νύχια των πλουτοκρατών, γιατί, αν το κράτος-σκλάβος χρεωκοπήσει, τότε οι ιδιοκτήτες του δεν θα έχουν πια τίποτα να πάρουν και οι σκλάβοι θα απελευθερωθούν.

Αν οι παραγωγικά εργαζόμενοι άνθρωποι οργανωθούν έξω από το υπάρχον σύστημα, θα μπορέσουν να δρέψουν οι ίδιοι τους καρπούς της δουλειάς τους και θα χρειάζεται να περνούν δουλεύοντας πολύ μικρότερο κλάσμα της ζωής τους απ' όσο σήμερα. Θα ατυχήσουν μόνο οι «κλέφτες του χρόνου», οι σημερινοί εξουσιαστές, οι οποίοι τότε θα μάθουν κάτι που δεν έχουν βιώσει ποτέ : πραγματική, παραγωγική εργασία.

Όποιος θέλει να γλυτώσει από τη σκλαβιά των τόκων και των φόρων, πιθανό να θελήσει να πάει στο εξωτερικό - αν βρει ακόμα ένα κράτος, όπου η κατάσταση είναι καλύτερη, και κυρίως αν βρει ένα κράτος όπου η κατάσταση θα παραμείνει καλύτερη. Πολλοί καλοί άνθρωποι έχουν δυστυχώς ήδη φύγει και διαπίστωσαν ότι και σε άλλες χώρες δεν συμβαίνει τίποτα καλύτερο και επιπλέον ότι εκεί σαν ξένοι δεν έχουν το δικαίωμα να ξεσηκωθούν κατά του συστήματος. Με τη μετανάστευση δεν αποκτά κανείς την ελευθερία του. Αυτός ο αγώνας πρέπει να δοθεί στη χώρα του καθενός.

Ενημέρωση για τις περιγραφόμενες αδικίες βρίσκει κανείς σήμερα όλο και συχνότερα. Αλλά κανένας δεν προχωρεί ένα βήμα παραπέρα προτείνοντας λύσεις. Στα επόμενα θα καλυφθεί αυτή η έλλειψη.

Υποστήριξη από συμπολίτες δημόσιους λειτουργούς

Ιδιαίτερα ευκαταίο θα ήταν να μη χρειαζόταν φορομποϊκοτάζ, αν π.χ. όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι έκαναν ευσυνείδητα το καθήκον τους και δεν κοίταζαν άπρακτοι τις εγκληματικές ενέργειες των πολιτικών. Όλοι οι δημόσιοι λειτουργοί - ιδιαίτερα η αστυνομία, οι εισαγγελείς και οι δικαστικοί- είχαν το δικαίωμα και το καθήκον να συλλάβουν αμέσως, ακόμα και χωρίς άρση της ασυλίας, τους πολιτικούς που συμμετείχαν στην παράνομη αγορά από την κυβέρνηση κλεμμένων τραπεζικών δεδομένων ή στις παράνομες διασώσεις τραπεζών και άλλων κρατών.

Σύμφωνα με το σύνταγμα απολαμβάνουν οι βουλευτές του ομοσπονδιακού κοινοβουλίου ασυλία, που τους προστατεύει από ποινικές διώξεις. Η αστυνομία μπορεί να διενεργήσει προανάκριση για μια πιθανόν αξιόποινη πράξη και να συλλάβει ένα βουλευτή, αν το ομοσπονδιακό κοινοβούλιο συμφωνήσει και άρει την ασυλία. Εκτός αν συλληφθεί άμεσα ή μια μέρα μετά την αξιόποινη πράξη.

Η σύλληψη των εμπλεκόμενων πολιτικών στην αγορά των CD (αποδοχή και διάθεση προϊόντος εγκλήματος) ή στην έγκριση της βοήθειας για την Ελλάδα (πολλαπλή παραβίαση του δικαίου της ΕΕ και του συντάγματος) ήταν όχι απλώς δυνατή, αλλά το ύψιστο καθήκον όλων των δημόσιων λειτουργών. Παραμένει η ελπίδα ότι αυτοί δε θα παραβλέψουν την επόμενη αξιόποινη πράξη των πολιτικών και θα ενεργήσουν τουλάχιστον τότε χωρίς να διστάσουν.

Ακόμα και σήμερα έχουν οι δημόσιοι υπάλληλοι, όπως και όλοι οι υπόλοιποι πολίτες σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 20 του συντάγματος, το δικαίωμα να ενεργήσουν κατά πολιτικών που παραβιάζουν τη συνταγματική τάξη. Σαν δημόσιος λειτουργός θα έπρεπε μάλιστα κάποιος να αισθάνεται υποχρεωμένος να διαφυλάσσει τη συνταγματική τάξη και στην ανάγκη να συλλάβει πολιτικούς. Αυτό το μέτρο μπορεί να ακούγεται ασυνήθιστο, αλλά οι νόμοι είναι νόμοι! Η παράνομη μεταφορά χρήματος από φορολογία πολιτών σε τράπεζες ή σε ξένες κυβερνήσεις, η παραβίαση της συνταγματικής τάξης και πολλές άλλες εγκληματικές πράξεις των πολιτικών κατά του λαού δεν θα έπρεπε απλώς να θεωρούνται παράνομες, αλλά επιπλέον και εσχάτη προδοσία.

Αν τίμιοι πολίτες ασκήσουν το δικαίωμα για αντίσταση που τους παρέχει το σύνταγμα, παύοντας π.χ. να πληρώνουν τους φόρους στο άδικο καθεστώς, θα έπρεπε κάθε δημόσιος λειτουργός να σκεφτεί καλά αν θέλει πραγματικά να πάρει με εξαναγκασμό ή και με βία το χρήμα αυτών των προστατών του συντάγματος και να το θέσει στη διάθεση των πολιτικών για τις μηχανορραφίες τους. Όποιος δημόσιος λειτουργός υποστηρίζει την παράβαση του νόμου και την εσχάτη προδοσία, προδίδει το σύνταγμα που θα έπρεπε να υπερασπίζεται. Οι δίκες της Νυρεμβέργης δεν μπορεί να ήταν οι τελευταίες δίκες αυτού του είδους. Ο καθένας θα πρέπει να λάβει έγκαιρα θέση, να ταχθεί με το μέρος του νόμου και της δικαιοσύνης, της λογικής και της συνείδησης.

Όποιος δημόσιος λειτουργός δεν κάνει έγκαιρα το καθήκον του, δε θα πρέπει να εκπλαγεί όταν είναι πια πολύ αργά και λάβει την εντολή πυροβολισμού κατά του λαού του, η οποία προετοιμάστηκε από το σύμφωνο της Λισσαβόνας! Όσο ο λαός δεν έχει την υποστήριξη των δημόσιων λειτουργών, μπορεί στην ανάγκη να αμυνθεί με διαφορετικό τρόπο.

Ενεργητικό φορομποϊκοτάζ μέσω δικαστικής οδού και παύσης πληρωμών

Το φορολογικό σύστημα της ΟΔΓ είναι τόσο πολύπλοκο, περιέχει τόσα λάθη και έχει τόσες ελλείψεις, που είναι εντελώς αδύνατη μια ακριβής φορολογική δήλωση και σύννομη φορολόγηση. Δεν είναι χωρίς λόγο που η φορολογική ενημερότητα δίνεται μόνο με σημείωση προσωρινότητας. Λείπει επίσης πάντα η υπογραφή ενός προσωπικά υπεύθυνου υπαλλήλου,

ενώ απ'την άλλη αποκλείεται κάθε υπευθυνότητα του κράτους. Η ΟΔΓ μετακυλίζει την ευθύνη σε χαμηλόβαθμους τοπικούς δημοσίους υπαλλήλους και αυτοί με το να μην υπογράφουν αποφεύγουν να διακινδυνεύσουν την ιδιωτική τους περιουσία σε περίπτωση που προκαλέσουν βλάβη. Και μόνο γι αυτό το λόγο μπορεί κανείς σ'ένα κράτος δικαίου να αρνηθεί τέτοια φορολογική δήλωση και πληρωμή φόρων.

Οι πολιτικοί χρησιμοποιούν κάποια χρήματα από τη φορολογία για εγκληματικές ενέργειες. Για παράδειγμα με τέτοιο χρήμα αγοράστηκαν τα κλεμμένα τραπεζικά δεδομένα, πράγμα που εκτός των άλλων αποτελεί κλεπταποδοχή - πράξη που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του ποινικού δικαίου. Όποιος πληρώνει φόρους, γίνεται ένοχος συνέργειας. Όποιος εισπράττει φόρους, εξαναγκάζει τίμιους πολίτες να συμμετέχουν σε τέτοιες αξιόποινες πράξεις και έτσι γίνεται και ο ίδιος ένοχος αξιόποινων πράξεων - τουλάχιστον θεωρητικά σε ένα κράτος δικαίου.

Επίσης και για λόγους συνείδησης μπορεί βασικά κάποιος να αρνηθεί να πληρώσει τους φόρους, γιατί εκτός άλλων με τη βοήθεια αυτού του χρήματος γίνεται ο εναντίον των δικαιωμάτων του λαού πόλεμος στο Αφγανιστάν, στον οποίο έχουν ήδη σκοτωθεί πολλοί αθώοι. Οι φορολογούμενοι πληρώνουν τα όπλα και τα πυρομαχικά με τα οποία διεξάγεται αυτός ο πόλεμος. Εξαναγκάζονται να συνεργούν σε φόνους. Στην πραγματικότητα η συνταγματικά κατοχυρωμένη ελευθερία συνείδησης υπερέχει του δικαιώματος φορολόγησης. Όμως στην ΟΔΓ καταδιώκεται κανείς αλύπητα από τη δικαιοσύνη ακόμα και μόνο γι αυτή την επιχειρηματολογία.

Είναι επίσης έντονα αμφισβητήσιμο το αν η κυβέρνηση της ΟΔΓ νομιμοποιείται να κυβερνά τον ντόπιο πληθυσμό, γιατί μετά την επανένωση των Γερμανιών δεν ψηφίστηκε σύνταγμα κοινό για όλους. Και αν το σύνταγμα του 1949 ίσχυε για τις συνενωμένες ΟΔΓ και ΛΔΓ, τότε σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 20 υπάρχει το δικαίωμα αντίστασης αν η συνταγματική τάξη παραβιάζεται, πράγμα που χωρίς αμφιβολία συμβαίνει αυτή τη στιγμή.

Υπό τέτοιες συνθήκες, το να πληρώνει κανείς φόρους μπορεί να θεωρηθεί -από καθαρά νομική άποψη- προαιρετικό. Φυσικά αυτό είναι αδιάφορο για τους φοροεισπράκτορες και όποιος τους εναντιωθεί, θα τιμωρηθεί.

Στον Μπέρτολτ Μπρεχτ αποδίδεται η ρήση : «Όταν το άδικο γίνεται νόμος, η αντίσταση γίνεται καθήκον».

Θεωρητικά με δεδομένη την ξεκάθαρη κατάσταση πραγμάτων έχει κανείς εδώ και καιρό το δικαίωμα και το καθήκον να προβάλλει αντίσταση, π.χ. σταματώντας να πληρώνει φόρους. Οι φορολογούμενοι, ειδικά οι επιχειρήσεις, που καταβάλλουν συνεχώς στους εκπροσώπους του συστήματος φόρο εισοδήματος, φόρο κύκλου εργασιών και φόρο πετρελαίου, θα μπορούσαν από μια ορισμένη ημερομηνία να σταματήσουν συλλογικά τις πληρωμές και να στερήσουν έτσι γρήγορα από το καθεστώς εκτεταμένη εισροή πόρων.

Πρακτικά όμως θα διέτρεχαν αυτοί οι αρνητές πληρωμής φόρων υπαρκτό κίνδυνο - τουλάχιστον όσο οι ονομαζόμενοι «δημόσιοι λειτουργοί» υπηρετούν τις τράπεζες και τους πολιτικούς αντί για το κράτος. Επίσης είναι εξαιρετικά δύσκολο να εξασφαλιστεί μαζική συμμετοχή σ' αυτή την πρωτοβουλία όσο οι κατευθυνόμενες μάζες υπακούουν στην τηλεόραση αντί να σκέφτονται. Αρχικά τα μεγάλα ΜΜΕ θα αποσιωπούσαν εντελώς τέτοιες προσπάθειες και θα τις κρατούσαν έξω από τη δημόσια συζήτηση. Κι όταν δεν θα μπορούσαν πια να το καταφέρουν, οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης θα στρέφονταν γρήγορα κατά των «φοροτρομοκρατών» για να εμποδίσουν την εξάπλωση του φορομποϊκοτάζ.

Η ΟΔΓ δεν είναι κράτος δικαίου! Δεν έχει κανένα ενδοιασμό όταν πρόκειται να μαζέψει ακόμα και με τη βία χρήματα για πληρωμή της Μαφίας του χρήματος έναντι προστασίας της. Αλίμονο όμως σ' εκείνον που έχει το θράσος να εκφράσει αυτή την πραγματικότητα! Η τηλεκατευθυνόμενη κυβέρνηση διαθέτει εκτελεστική και δικαστική εξουσία. Κατέχει το μονοπώλιο της βίας (στρατό και αστυνομία) και θα την ασκήσει μέχρι τέλους και με κάθε επακόλουθο. Όταν τελικά η εκτελεστική εξουσία ορμά με τη βία των όπλων για να εισπράξει φόρους, δεν χρησιμεύει σε τίποτα να επικαλείται κανείς το σύνταγμα, γιατί η επίσης ελεγχόμενη από την κυβέρνηση δικαιοσύνη δεν θα παραδεχτεί ποτέ ότι εξαρτάται και ελέγχεται απ' αυτήν, ότι η συνταγματική τάξη είτε ούτως ή άλλως δεν υπήρξε ποτέ είτε παραβιάζεται και ότι η κρατική εξουσία δεν πηγάζει από το λαό, αλλά από το χρήμα.

Αφού το ενεργητικό φορομποϊκοτάζ είναι εξ αιτίας των υπάρχουσών δομών εξουσίας πολύ επικίνδυνο για όλους τους συναγωνιστές, τίθεται το ερώτημα με ποιές μεθόδους μπορεί κανείς να προβεί σε παθητικό φορομποϊκοτάζ και αντίσταση.

Παθητικό φορομποϊκοτάζ και μποϊκοτάζ στο σύστημα

Ο Μαχάτμα Γκάντι είπε κάποτε : «Η ανυπακοή των πολιτών γίνεται ιερό καθήκον όταν το κράτος έχει εγκαταλείψει την βάση του δικαίου».

Το παραγωγικό τμήμα του πληθυσμού εργάζεται κατά κανόνα για λογιστικό χρήμα. Και προμηθεύει μ' αυτό κυρίως το μη-παραγωγικό τμήμα, δηλαδή τους φεουδάρχες, τους τραπεζίτες, τις ασφαλιστικές εταιρείες, τους πολιτικούς, τους δικαστές, τους συνταξιούχους και όλους τους υπόλοιπους αποδέκτες ανακατανομής χρήματος. Ένας εντός του συστήματος π.χ. υδραυλικός πρέπει να εργάζεται μια ολόκληρη ημέρα, ώστε να πληρώσει με την καθαρή αμοιβή του μόνο μια ώρα ενός επίσης εντός του συστήματος μπογιατζή συναδέλφου του- και αντιστρόφως. Αν και οι δυο βρίσκονταν έξω από το σύστημα, δηλαδή αν το προϊόν της εργασίας τους μπορούσε να ανταλλαγεί άμεσα, χωρίς την παράκαμψη μέσω τραπεζικού χρήματος, θα είχε ο καθένας καρπωθεί με μόνο μια ώρα το ίδιο όφελος και θα είχε ελεύθερη την υπόλοιπη μέρα.

Η πιο αποτελεσματική μορφή παθητικής αντίστασης συνίσταται στο να ενωθούν οι παραγωγικά εργαζόμενοι σε δίκτυα, στα οποία να ανταλλάσσουν πραγματικό προϊόν εργασίας ιδιωτικά (όχι επαγγελματικά!), και να υιοθετήσουν εναλλακτικά νομίσματα για να μη χρησιμοποιούν πια τραπεζικό χρήμα - το οποίο άλλωστε προκύπτει χωρίς εργασία. Τα μέλη τέτοιων δικτύων θα μπορούσαν να αυτο- και αλληλοσυντηρούνται τόσο καλά, ώστε η αναγκαία εργασία θα μπορούσε να συρρικνωθεί σ' ένα κλάσμα της σημερινής. Άνθρωποι που δεν εξαρτώνται από την κυβέρνηση και από το μέσω χρέους δημιουργούμενο χρήμα του τραπεζικού συστήματος, δηλαδή που δε χρησιμοποιούν πια ευρώ, δολάρια, φράγκα κ.λπ. για την ανταλλαγή αγαθών και υπηρεσιών, αλλά αντί για αυτά έχουν αυτάρκεια, αντιπραγματισμό (δηλαδή ανταλλακτικό εμπόριο), και χρησιμοποιούν εναλλακτικά νομίσματα, δεν έχουν φορολογήσιμο εισόδημα - και δεν το χρειάζονται.

Χωρίς αντιπαράθεση με τις κυριαρχούσες ελίτ εξουσίας βγαίνουν οι αυτάρκεις ομάδες από το σύστημα και το αφήνουν άδειο σακί. Οι τραπεζίτες, οι αριστοκράτες του χρήματος, οι ιδιοκτήτες ομίλων, οι πρίγκιπες των ΜΜΕ και οι πολιτικοί μπορούν να συνεχίσουν χωρίς το λαό να αλληλοεξαπατώνται, -ψεύδονται, -δηλητηριάζονται και -σκλαβώνονται. Και αφού δεν θα δουλεύει πια κανείς για αυτούς, θα μπορούν να τρώνε τα χωρίς αξία χαρτιά τους ή να φύγουν κι αυτοί από το σύστημα και να προσχωρήσουν στον έντιμο λαό με την τίμια εργασία - αν είναι ικανοί να κάνουν κάτι χρήσιμο.

Σύμφωνα με το σύνταγμα υπάρχει το δικαίωμα, σύμφωνα με το φυσικό δίκαιο υπάρχει η υποχρέωση για αντίσταση. Ένα σοφό ινδιάνικο ρητό λέει : «αν κάποιος αναγνωρίζει ένα πρόβλημα, αλλά δε συνεισφέρει στη λύση του, είναι ο ίδιος μέρος του προβλήματος». Όποιος υποστηρίζει το κυρίαρχο καθεστώς του χρήματος μη αντιδρώντας και συνεργάζεται με το σύστημα σαν ένα γραναζάκι του, δρα εναντίον της φυσικής του υποχρέωσης και θα πρέπει να λογοδοτήσει τουλάχιστον απέναντι στη συνείδησή του. Σήμερα υπάρχουν ήδη αγωνιστές της αντίστασης που τολμούν να βγουν μπροστά. Όποιος αρνείται να τους υποστηρίξει, πιθανό να πρέπει να κατηγορηθεί σε μια νέα κοινωνική τάξη πραγμάτων. Η ιστορία θα επανέλθει σ' αυτή την προβληματική, όπως έχει ξαναγίνει στο παρελθόν.

10 Μέθοδοι παθητικής αντίστασης

1) Αυτάρκεια, ανταλλακτική οικονομία και εναλλακτικά νομίσματα

Όποιος παράγει μια αντικειμενική πραγματική αξία για τον εαυτό του, δεν πληρώνει φόρο. Το ίδιο και όποιος την ανταλλάσσει ιδιωτικά με άλλους. Χρήμα χρειάζεται κάποιος στην πραγματικότητα μόνο για να διευκολύνει την ανταλλαγή και την οικονομία καταμερισμού της εργασίας. Θεωρητικά θα μπορούσε κανείς να χρησιμοποιήσει οτιδήποτε σαν χρήμα για να ξεφύγει από το σύστημα. Αλλά δυστυχώς το κράτος -σαν τσιράκι των τραπεζών- εξαναγκάζει τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν το τραπεζικό χρήμα σαν μέσο ανταλλαγής, ορίζοντάς το σαν το «νόμιμο μέσο πληρωμών». Το τίμημα για τη χρήση αυτού του μέσου είναι οι εκθετικά αυξανόμενοι τόκοι, που πρέπει να καταβάλλουμε στη Μαφία του χρήματος για το χρήμα που κυκλοφορεί.

Το «θαύμα το Βέργκλ» (Wörgl) υπήρξε μια προσπάθεια οικονομικής διαχείρισης χωρίς τραπεζικό χρήμα κατά τη διάρκεια μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Επειδή το τότε εισαχθέν χρηματικό σύστημα ασφαλούς κυκλοφορίας (demurrage currency) ήταν εξαιρετικά επιτυχημένο, απαγορεύτηκε άμεσα από την αρμόδια κεντρική τράπεζα και τον εξαρτημένο απ' αυτήν κρατικό μηχανισμό. Η για εμπορικούς σκοπούς ανταλλαγή χωρίς τραπεζικό χρήμα απαγορεύεται από το οπλισμένο χέρι των τραπεζών - το κράτος. Αν για παράδειγμα ένας κηπουρός περιποιηθεί τον κήπο ενός μηχανικού αυτοκινήτων και σε αντάλλαγμα ο δεύτερος του διορθώσει το αυτοκίνητο, τότε διαπράττουν θεωρητικά και οι δύο αξιόποινη πράξη - παρακράτηση φόρων. Μεταξύ ιδιωτών όμως επιτρέπεται η ανταλλαγή. Κάθε ιδιωτική ανταλλαγή αποδυναμώνει το σύστημα.

2) Παύση της εξαρτημένης απασχόλησης

Οι εργοδότες και οι απ' αυτούς απασχολούμενοι παραδίδουν τη σκληρή δουλειά τους στους κυρίαρχους του χρήματος μέσω τόκων, φόρων και άλλων εισφορών. Η διάσπαση αυτής της ομάδας ήταν ιδέα του Καρλ Μαρξ, εκείνου του μέλους της τάξης των κυρίαρχων του χρήματος, που, όπως και τα συνδικάτα, δεν άσκησε ποτέ κριτική στους τόκους. Εργαζόμενοι και εργοδότες ενωθείτε! Τα συμβόλαια εργασίας βλάπτουν και τις δυο μεριές. Αποτελεσματικότερο είναι να συνεργάζεστε σαν ελεύθεροι επαγγελματίες ή ακόμα καλύτερα σαν ιδιώτες. Αυτό θα σας εξοικονομήσει την κοινωνική ασφάλιση και την άμεση αφαίρεση φόρων. Έτσι μπορούν και οι δύο σημερινές πλευρές να μποϊκοτάρουν ενεργητικά τους φόρους σαν επιχειρηματίες στα πλαίσια των δυνατοτήτων του καθέννας ή να διενεργούν ανταλλακτικό εμπόριο στον ιδιωτικό τομέα.

3) Προμηθεύετε το σύστημα μόνο με τα απολύτως αναγκαία χρήματα

Οι μέθοδοι 1 και 2 μπορούν, ανάλογα με το επάγγελμα και την ιδιοκτησία σε κατοικία και παραγωγικό κεφάλαιο, να μειώσουν αισθητά την ανάγκη για τραπεζικό χρήμα. Το υπόλοιπο αναγκαίο τραπεζικό χρήμα μπορεί να αποκτηθεί ανάλογα με τις προσωπικές ικανότητες του καθενός με μερικές ημέρες επίσημης εργασίας στα πλαίσια των αφορολόγητων ορίων. Όποιος δεν έχει αυτή τη δυνατότητα, μπορεί να καταφύγει σε κρατικές επιδοτήσεις και να κάνει έτσι ακόμα περισσότερη ζημιά στο σύστημα.

4) Μαζικές αναλήψεις και μποϊκοτάζ χρήματος

Αν αναληφθεί έστω και μόνο το ένα πεντηκοστό από τους τραπεζικούς λογαριασμούς, θα καταρρεύσει η εξουσία των τραπεζών. Οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι έχουν μέχρι τώρα κατορθώσει μέσω μιας χωρίς προηγούμενο προπαγάνδας να το εμποδίσουν. Ενώ οι τράπεζες εξ αιτίας του κινδύνου κατάρρευσης δεν ήθελαν πλέον να δανείζουν η μια την άλλη, κατάφεραν να κάνουν τους ανθρώπους να αφήσουν τα χρήματά τους στους τραπεζικούς τους λογαριασμούς. Μ' αυτά τα δάνειά τους προς τις τράπεζες οι πολίτες στηρίζουν το σύστημα που τους υποδουλώνει. Ακόμα και ένα ποσοστό σε απόθεμα (που πρέπει να διαθέτουν οι τράπεζες για να δημιουργούν χρήμα) ύψους 2%, έχει σαν αποτέλεσμα να μπορούν οι άνθρωποι κάνοντας απλώς ανάληψη 2.000 ευρώ από το λογαριασμό τους να αφαιρούν από τις τράπεζες τη δυνατότητα (και εξουσία) να διαθέτουν επιπλέον 100.000 ευρώ. Μ' αυτό τον τρόπο μπορεί ο καθένας να καταφέρει πολλά.

Πολλοί καταθέτες αντιλαμβάνονται λανθασμένα τον τόκο των καταθέσεων τους σαν κέρδος. Τα επιτόκια όμως σχεδόν πάντα είναι μικρότερα από τον πραγματικό ρυθμό πληθωρισμού και επιπλέον αφαιρείται και ο φόρος καταθέσεων (Flat rate withholding tax). Το να έχει κάποιος χρήματα σε τραπεζικό λογαριασμό δεν είναι ούτως ή άλλως καλή ιδέα. Αυτά τα χρήματα είναι κατασχέσιμα και επίσης οι τράπεζες και οι πολιτικοί μπορούν να τα χρησιμοποιούν όπως θέλουν. Σε ένα κύμα χρεωκοπιών στον τραπεζικό τομέα μπορεί να μην επιστραφεί στον δικαιούχο ούτε καν το εγγυημένο ποσό, γιατί για αυτό εγγυώνται το ταμείο εγγύησης καταθέσεων και το κράτος, που δεν διαθέτουν κονδύλια τέτοιας τάξης μεγέθους. Απλώς εγγυώνται με πληθωριστικό χρήμα, που εκ των υστέρων αξίζει όσο μόνο ένα κλάσμα της αρχικής αγοραστικής του αξίας. Το ίδιο ισχύει και για τις ασφάλειες ζωής, τις διαφόρων ειδών γενικές και ειδικές ασφάλειες και συντάξεις και όλες τις από το κράτος συνιστώμενες ή υποχρεωτικές εισφορές. Τέτοιες εισφορές είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος τους κατασχέσιμες, μη-κληρονομήσιμες, μπορούν να υποστούν φορολόγηση και ειδικές εισφορές και χάνουν την αξία τους με τον πληθωρισμό.

Αλλά και ό,τι παίζεται στο χρηματιστήριο μπορεί γρήγορα να χάσει την αξία του. Οι αξίες των μετοχών χειραγωγούνται από τους μεγαλομετόχους. Αυτοί σύρουν τα χρηματιστήρια όπου θέλουν και έχουν πάντα ένα προβάδισμα στις πληροφορίες. Τα κέρδη των μεγάλων είναι η χασούρα των μικρών παικτών. Μόνον όποιον φύγει από το χρηματιστήριο και μετατρέψει μετοχές, ασφάλειες ζωής, δάνεια, χαρτονομίσματα και όλες τις «χάρτινες αξίες» σε αντικειμενικές πραγματικές αξίες, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε μια ανταλλακτική οικονομία, δεν τον επηρεάζουν πια τέτοιες απάτες. Ακόμα και η αξία των χαρτονομισμάτων χειραγωγείται· μια κεντρική τράπεζα μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να ρίξει την αξία ενός νομίσματος κατά βούληση και δεν χρειάζεται καν τη συμφωνία αυτών που ονομάζονται αντιπρόσωποι του λαού. Μόνο οι πραγματικές αξίες και η παροχή υπηρεσιών δεν γίνεται να χειραγωγηθούν όσο δεν μετριέται η αξία τους σε αυθαίρετα αξιολογημένο και εσωτερικά χωρίς αξία τραπεζικό χρήμα. Μερικές αντικειμενικές αξίες, π.χ. ευγενών μετάλλων, είναι ιδιαίτερα κατάλληλες σαν εναλλακτικά

νομίσματα. Οι μηχανισμοί της αγοράς θα λειτουργήσουν έτσι, ώστε να εγκαθιδρυθεί αυτόματα το πιο ελκυστικό μέσο πληρωμών.

5) Μποϊκοτάζ των «σημαντικών για το σύστημα» τραπεζών και ασφαλειών

Όλες οι «σημαντικές για το σύστημα» τράπεζες και ασφάλειες είναι ιδιοκτησία εκείνης της τάξης που εδώ και γενιές δε δουλεύει ποτέ. Επειδή προσωρινά χρειάζεται να έχει κάποιος έναν τραπεζικό λογαριασμό ή/και μια ασφάλεια, ας μην τα κάνει σε μεγάλους ομίλους. Ας προτιμήσει λαϊκές τράπεζες, ταμειυτήρια και μικρές ασφαλιστικές εταιρείες. Εννοείται ότι πρέπει γενικά να αποφεύγει κανείς να παίρνει δάνεια.

Οι ασφαλιστικοί όμιλοι δεν είναι ουσιαστικά παρά μια συγκέντρωση νομικών, στατιστικώνολόγων και πωλητών, που η μόνη δουλειά τους είναι να μεγιστοποιούν το κέρδος του ομίλου. Δημιουργούν και πωλούν συμβόλαια, από τα οποία προκύπτουν για τα θύματά τους μόνο εισφορές και αποκλείονται οι αποδόσεις. Μέσω των γνωριμιών της στο χώρο της πολιτικής διαμορφώνει η Μαφία των ασφαλειών ουσιαστικά μόνη της τους νόμους που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να την ελέγχουν και ρυθμίζουν. Οι περισσότερες ασφαλιστικές εταιρείες είναι απάτη καλυμμένη από το κράτος και πρέπει να αποφεύγονται όσο γίνεται περισσότερο.

6) Μποϊκοτάζ των μεγάλων εταιρειών μέσω της αγοράς τοπικών προϊόντων

Οι περισσότερες πολυεθνικές είναι ιδιοκτησία αυτών που κινούν τα νήματα από το παρασκήνιο και δημιουργούν την εξουσία και τα κέρδη τους από εκμετάλλευση, παιδική εργασία, πολέμους, καταστροφή του περιβάλλοντος και διαφθορά. Όποιος δεν θέλει να στηρίζει όλα αυτά, πρέπει να αποφεύγει τα προϊόντα τους, ακόμα κι αν είναι τόσο φτηνά και δελεαστικά.

Εναλλακτικές επιλογές είναι οι τοπικές αγορές και οι τοπικοί κατασκευαστές, για το ήθος των οποίων μπορεί να έχει κανείς πληροφορίες ή και προσωπική γνώμη. Αυτοί προωθούν την τοπική (ανταλλακτική) οικονομία και επιπλέον είναι ασφαλέστεροι για την υγεία. Όποιος αρνείται να καταναλώνει το γεμάτο ορμόνες χαλασμένο κρέας των σούπερ-μάρκετ και των φαστ-φουντ δεν κάνει μόνο καλό στον εαυτό του, αλλά και χάρη στα ζώα και στο περιβάλλον.

7) Μποϊκοτάζ των από το κράτος προωθούμενων ναρκωτικών

Κάθε πολίτης έχει την από το κράτος εγγυημένη ελευθερία να παίρνει όσες «ουσίες» του επιβάλλει ο εθισμός του. Το κράτος μάλιστα προωθεί την παραγωγή, τη διαφήμιση και τη διανομή των νόμιμων ναρκωτικών ουσιών αλκοόλ, νικοτίνης και καφεΐνης. Αυτά λοιπόν ωφελούν την υγεία των ομίλων και της είσπραξης φόρων. Μέσω της υπό κρατικό έλεγχο εμπορίας ουσιών επιβάλλεται να καταναλώνονται μόνο οι φορολογούμενες μονοπωλιακές ουσίες και να μην υπάρχει ανταγωνισμός από λιγότερο βλαβερές, φτηνότερες ή εντελώς αφορολόγητες εναλλακτικές, όπως π.χ. κάνναβη. Όποιος είναι αρκετά αδύναμος για να μη ζει χωρίς ουσίες, έχει την επιλογή μόνο μεταξύ των από το κράτος προωθούμενων και των παράνομων ουσιών. Όποιος όμως είναι ισχυρός και έχει συνείδηση του εαυτού του, αυτός φυσικά απορρίπτει όλες τις ουσίες, διατηρεί την

υγεία του και είναι σε θέση να αναγνωρίζει με καθαρό μυαλό ό,τι πρέπει (δηλαδή θέλουν) να παραμένει κρυφό.

8) Μποϊκοτάζ των φαρμακευτικών ομίλων μέσω εναλλακτικών ιατρικών μεθόδων

Δε χρειάζεται να είναι κανείς γιατρός για να ξέρει ότι όλα τα προϊόντα των φαρμακευτικών ομίλων δεν πρέπει -από οικονομική άποψη- να θεραπεύουν. Πρέπει να δημιουργούν εξάρτηση και να προκαλούν άλλες ασθένειες. Μόνο τότε είναι αποδοτικά. Η επιρροή της φαρμακευτικής Μαφίας στην πολιτική και στο περιεχόμενο των ιατρικών σπουδών είναι τεράστια. Όποιος μπορεί ακόμα λίγο ως πολύ να επιβιώνει χωρίς τα φάρμακά τους, δεν πρέπει με κανένα τρόπο να αφεθεί στην θανάσιμη σπείρα της εξάρτησης από τη φαρμακοβιομηχανία. Μέσω των μεθόδων 6 και 7 μειώνεται ήδη αισθητά η ανάγκη για θεραπεία. Για τα υπόλοιπα η εναλλακτική ιατρική συνήθως προσφέρει τη μεγαλύτερη ωφέλεια.

9) Μποϊκοτάζ των συστημικών ΜΜΕ

Για να είναι κάποιος ιδιοκτήτης δημοσιογραφικού ομίλου, χρειάζεται τεράστιες ποσότητες κεφαλαίου. Η σημερινή «ελευθερία του τύπου» είναι η ελευθερία των κυρίαρχων του χρήματος να διαδίδουν την κοσμοθεωρία τους και να κατευθύνουν τους ανθρώπους. Το τι και πώς θα αναφερθεί στην τηλεόραση, το ραδιόφωνο και τον τύπο καθορίζεται από την κορυφή και επιβάλλεται μέσω ιεραρχικών δομών. Η αντίδραση είναι : κλείστε τα όλα, ακυρώστε τις συνδρομές σας, γλυτώστε παράλληλα και το κόστος τους, και ενημερωθείτε μόνο από ανεξάρτητα μέσα.

Πολιτισμός δεν προσφέρεται ούτως ή άλλως καθόλου από τα μεγάλα ΜΜΕ. Αντ' αυτού προσφέρονται για κατανάλωση σχεδόν αποκλειστικά τα σκουπίδια της «βιομηχανίας ψυχαγωγίας». Όπου παλιότερα υπήρχε πολιτισμός, κυριαρχεί σήμερα συστηματική προσπάθεια αποβλάκωσης του λαού, εξολόθρευσης του πολιτισμού και παραπλάνησης. Καταναλωτές χωρίς κριτική σκέψη είναι τελικά οι καλύτεροι, όπως και ανενημέρωτοι εργάτες οι καλύτεροι σκλάβοι. Το έργο της βιομηχανίας ψυχαγωγίας συνίσταται στο να χειραγωγεί και να ωθεί τους ανθρώπους προς τη λογική του ματεριαλισμού, τον καταναλωτισμό και την άκριτη σκέψη μέσω ταινιών, μουσικής και θεαμάτων.

Η πλύση εγκεφάλου των ΜΜΕ του συστήματος είναι τόσο πανταχού παρούσα και τόσο αποτελεσματική, που μπορεί κανείς να την αντιληφθεί μόνο αφού την στερηθεί κάποιες εβδομάδες. Οι ευαίσθητοι άνθρωποι πρέπει να προετοιμαστούν καλά διανοητικά, γιατί η ζωή έξω από το Matrix (τη «μήτρα») είναι εντελώς διαφορετική. Ανεξάρτητη πληροφόρηση και πραγματικό πολιτισμό βρίσκει κανείς στο διαδίκτυο (εκτός από τις σελίδες των ομίλων) και σε τοπικές εκδηλώσεις.

10) Μποϊκοτάζ στις εκλογές

Όλοι οι πολιτικοί πρέπει να υποτάσσονται στις ανώτερες δομές εξουσίας, από τις οποίες ζητιανεύουν τους πόρους που χρειάζονται για ν'αναδειχτούν. Εκτός από την οικονομική ενίσχυση, πρόκειται προπάντων για την κατασκευή γνώμης. Οι θεατρίνοι της πολιτικής

που αναρριχώνται δεν είναι παρά μαριονέτες. Απλώς υπερψηφίζουν νόμους που τους πλασάρουν λομπίστες. Οι περισσότεροι είναι τόσο ανόητοι και αυτάρεσκοι, που δεν καταλαβαίνουν καν ότι γίνονται όργανα άλλων. Άλλοι πάλι είναι τόσο πονηροί και άπληστοι, που ναι μεν παρακολουθούν το παιχνιδάκι, αλλά δεν θα σηκώσουν ποτέ κεφάλι στους προστάτες τους. Στο κομματικό σύστημα ανέρχεται μόνο όποιος ακολουθεί τους κανόνες της οικονομικής και μιντιακής εξουσίας από βλακεία ή πονηριά. Ως εκ τούτου είναι εντελώς χωρίς νόημα να ασχολείται κανείς με εκλογές και πολιτικούς. Θα πρέπει να μποϊκοτάρονται όχι μόνο οι εκλογές, αλλά ολόκληρη η παράσταση. Όποιος συστηματικά δεν παρακολουθεί την πολιτική, προστατεύει τις δυνάμεις του και δεν χρειάζεται να εκνευρίζεται συνεχώς που καμία κυβέρνηση δεν αλλάζει ποτέ τίποτα. Έτσι αφαιρεί ενέργεια από το σύστημα.

Με αυτά τα βήματα-μεθόδους παθητικής αντίστασης, τις οποίες κάποιος μπορεί να ακολουθήσει ολοκληρωτικά ή τουλάχιστον μερικώς, το σύστημα εξαλείφεται αποτελεσματικά και ειρηνικά και αφήνει θέση για κάποιο καλύτερο.

Προοπτική : «Αναγέννηση 2.0»

Χάρης στο ακόμα ελεύθερο ίντερνετ διαδίδονται οι πληροφορίες που κλονίζουν το σύστημα. Ένα μποϊκοτάζ των φόρων και του συστήματος με τη βοήθεια δικτύων ανεξάρτητων από τράπεζες, ομίλους, ΜΜΕ και πολιτικούς λειτουργεί χωρίς αναμέτρηση μ' αυτές τις ελίτ εξουσίας. Καθένας μπορεί ν' αρχίσει κάτι τέτοιο αμέσως. Οι δημιουργοί χρήματος και τα τσιράκια τους μπορούν τότε να συνεχίσουν να λειτουργούν το σύστημα χωρίς το λαό, αλλά με τα τυπωμένα χαρτιά τους και το λογιστικό τους χρήμα δεν θα μπορούν πια να παίρνουν αγαθά και υπηρεσίες. Το κράτος είναι οι άνθρωποι.

«Σε καιρούς παγκόσμιας παραπλάνησης το να ειπωθεί η αλήθεια είναι επαναστατική πράξη» (George Orwell)

Η κοινωνία, η οποία με το διαφωτισμό ξύπνησε από το σκοτεινό μεσαίωνα, σήμερα βρίσκεται πάλι σε ομίχλη, αυτή τη φορά φτιαγμένη από τράπεζες, ομίλους επιχειρήσεων, ΜΜΕ και πολιτικούς. Η ζωή είναι γεμάτη ματεριαλισμό, ψέματα, εξουσιομανία, σκλαβιά, καταναλωτισμό, καταστροφή του περιβάλλοντος, παράνοια για ανάπτυξη, αρρώστια, πολέμους κι εγκληματικότητα.

Κι όμως αυτή τη στιγμή βιώνουμε την απαρχή μιας νέας εποχής διαφωτισμού, ενός νέου ξυπνήματος σε μια ζωή γεμάτη ιδεολογία, ελευθερία, ειρήνη, σοφία, υγεία, αειφορία, αγάπη, φιλία, πολιτισμό και ήθος - όλα πράγματα που δεν μπορούν ν' αγοραστούν - «τα καλύτερα πράγματα στη ζωή είναι δωρεάν».

Εναλλακτικές δυνατότητες

Τέλος τίθεται φυσικά το ερώτημα πώς θα διαμορφώσουν εξ αρχής την κοινωνική τάξη οι άνθρωποι που θα έχουν εγκαταλείψει το υπάρχον σύστημα.

Θα μπορούσε π.χ. να υιοθετηθεί η δημοκρατία. Όμως μια δημοκρατία δι αντιπροσώπων υπό καπιταλιστική καθοδήγηση δεν είναι η λύση του προβλήματος, παρά η αιτία του συμπλέγματος προβλημάτων που περιγράφηκε παραπάνω. Αυτή η μορφή κράτους είναι απλώς μια ειδική μορφή δικτατορίας και μάλιστα μια ιδιαίτερα επικίνδυνη, στην οποία οι κάτοχοι της οικονομικής και μιντιακής εξουσίας κινούν τα νήματα από το παρασκήνιο. Η έλλειψη εναλλακτικών των θεατρίνων της πολιτικής απέδειξε, ότι σε μια δήθεν δημοκρατία που καθοδηγείται από το χρήμα, το οικονομικό σύστημα βρίσκεται υπεράνω του δικαίου. Αυτό είναι εκ των πραγμάτων πλουτοκρατία - εξουσία των πλουσιότερων, των ισχυρότερων, των πιο άπληστων ανθρώπων που μπορεί κανείς να φανταστεί.

Για να λειτουργεί μια δημοκρατία, πρέπει ευθύς εξ αρχής να περιοριστεί κάθε συγκέντρωση εξουσίας και οι πραγματικοί φορείς της, δηλαδή το οικονομικό σύστημα και τα ΜΜΕ, να υποβάλλονται σε δημόσιο έλεγχο. Τη θέση της *καπιταλιστικής δημοκρατίας*, στην οποία το κεφάλαιο καθοδηγεί τη δημοτικότητα των πολιτικών, πρέπει να πάρει μια *δημοκρατία των αξιών και ικανών*, στην οποία μια κατάλληλη διαδικασία να εξασφαλίζει ότι εκλόγιμοι θα είναι μόνο οι πιο λογικοί, ανοιχτόμυαλοι και χαρισματικοί άνθρωποι. Τέτοιοι αντιπρόσωποι του λαού θα έχουν μετά το καθήκον και θα τοποθετούνται σε τέτοιες θέσεις, ώστε να προστατεύουν την ελευθερία όλων των ανθρώπων. Κάθε εξουσία θα περιορίζεται, ιδιαίτερα η οικονομική και η μιντιακή.

Η νέα διοίκηση πρέπει να ασκείται από λίγα άτομα - ανθρώπους ικανούς, σοφούς, εργατικούς, ανεξάρτητους και ιδεολόγους, που πάνω απ'όλα θα πρέπει να είναι έτοιμοι να φέρουν την προσωπική ευθύνη για ό,τι κάνουν και ό,τι αφήνουν να γίνεται. Είναι αυτόνομο ότι οι σημερινοί επαγγελματίες πολιτικοί είναι ακατάλληλοι λόγω χαρακτήρα και έλλειψης ικανοτήτων. Τέτοιου είδους άνθρωποι δεν πρέπει με κανένα τρόπο να συμμετέχουν σ'ένα νέο σύστημα. Αλλά ούτως ή άλλως δεν θα το θέλουν πια, γιατί μια επιπλέον προϋπόθεση θα είναι να ζουν σπαρτιάτικα και να μην εξασφαλίζουν τίποτα περισσότερο από στέγη και τροφή για τους ίδιους και τις οικογένειές τους.

Πλήρης προσωπική ευθύνη, κανένα προνόμιο και καθόλου πλουτισμός; Ποιος θα ήταν πρόθυμος να αναλάβει τέτοιο καθήκον; Η απάντηση είναι προφανής : Μόνο οι βέλτιστοι!

Μια πραγματική δημοκρατία μπορεί να υπάρξει μόνο όταν και το χρήμα δεσμεύεται υπέρ του γενικού καλού. Ο Silvio Gesell έγραψε το 1920 : *«Διεκδικώ -το κάνω ακούραστα επί 30 χρόνια- η κεντρική τράπεζα να γίνει πραγματικά κρατική. Να απεμπλακεί οπωσδήποτε από το χρηματιστήριο και να διαχωριστεί απόλυτα από τα δελεαστικά παράγωγα της ιδιωτικής οικονομίας. Πρέπει να είναι ένα ίδρυμα έκδοσης νομίσματος και τίποτε άλλο. Η έκδοση νομίσματος πρέπει να διέπεται από αυστηρά διατυπωμένους κανόνες και να αποκλείει κάθε αυθαιρεσία, να καταστέλλει εν τη γενέσει του κάθε τοκογλυφικό και χρηματιστηριακό παιχνίδι, να καθιστά αδύνατη κάθε κρίση και κραχ. Η διεύθυνση της κεντρικής τράπεζας πρέπει να υπόκειται στη δημόσια εποπτεία καθιστώντας διαφανείς για τον καθένα τους απλούς βασικούς κανόνες της.»*

Σαν πρώτο βήμα ο λαός χρειάζεται ένα σύνταγμα, κι αυτό μπορεί να γίνει με ένα δημοψήφισμα οργανωμένο από το λαό. Σύμφωνα με το άρθρο 146 του συντάγματος *«αυτό το σύνταγμα παύει να ισχύει την ημέρα που θα τεθεί σε ισχύ ένα σύνταγμα που θα ψηφιστεί ελεύθερα από το γερμανικό λαό»*. Για να γίνει αυτό δεν χρειάζονται ούτε οι τωρινοί εξουσιαστές, ούτε οι αχυράνθρωποι τους στους οργανισμούς προπαγάνδας και στις κυβερνήσεις. Και εξυπακούεται ότι όλοι αυτοί θα αποκλειστούν από την διαδικασία.

Το ότι οι σημερινοί εξουσιαστές με τα τηλεκατευθυνόμενα ΜΜΕ και πολιτικούς τους δε θα συνεργούσαν ούτως ή άλλως σε κάτι που θα ήταν προς όφελος του λαού, θα πρέπει τώρα πια να είναι ξεκάθαρο για τον καθένα. Θα ήταν μάταιο να περιμένει κανείς ότι η διαμόρφωση του νέου συντάγματος θα ανακοινωνόταν από την θεατρική *«ενημέρωσή»* τους. Έτσι μόνο το διαδίκτυο θα μπορούσε να προσφέρει τη δυνατότητα να προκύψει ένα δημόσιο σχέδιο για σύνταγμα, κάτι σαν τα προγράμματα open source, και στη συνέχεια να ψηφιστεί, πάλι μέσα στο διαδίκτυο.

Η αντίδραση των εξουσιαστών μπορεί να είναι -ως συνήθως- η ακόλουθη : Αρχικά τα ΜΜΕ τους δεν θα αναφερθούν καθόλου στο θέμα του νέου συντάγματος. Από ένα σημείο και μετά, όταν θα έχει ήδη γίνει αρκετά γνωστό, πρώτα θα το γελοιοποιήσουν και μετά θα το διαβάλουν σαν εξτρεμισμό της άκρας δεξιάς ή της άκρας αριστεράς. Όπως είπε και ο Μαχάτμα Γκάντι : *«πρώτα σε αγνοούν, μετά σε κοροϊδεύουν, μετά σε πολεμούν και μετά κερδίζεις»*.

Επίσης θα *«ασχοληθεί»* με τους πρωτεργάτες της κίνησης και η ονομαζόμενη *«προστασία του συντάγματος»*, αν και τέτοιες προσπάθειες σύμφωνα με τα άρθρα 5, 20 και 146 σαφώς επιτρέπονται και μάλιστα είναι απολύτως απαραίτητες. Οι για την παρακολούθηση και τον αγώνα κατά της ελευθερίας των σκλάβων του συστήματος εντολοδόχοι συνεργάτες των οργάνων καταπίεσης θα έπρεπε να λαμβάνουν μέτρα κατά των αληθινών εχθρών του συντάγματος στη βιομηχανία του χρήματος, στους οργανισμούς προπαγάνδας και στα κοινοβούλια, αντί κατά αυτών που λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τα συνταγματικά δικαιώματα και υποχρεώσεις. Όποιος δημόσιος λειτουργός και μικρός τροχός του συστήματος *«υπακούει μόνο στις εντολές των ανωτέρων του»*, όπως συμβαίνει συχνά στην ιστορία, δρα εναντίον του συντάγματος και βοηθάει στο να εξακολουθεί να ζει ο ίδιος και οι απόγονοί του στη σκλαβιά και στο να καταστρέφεται ο πλανήτης από την παράνοια της ανάπτυξης.

Μαζί με το νέο σύνταγμα θα αποφασιστεί φυσικά κι ένα νέο κοινωνικοοικονομικό σύστημα που να υπηρετεί το λαό, αντί να τον εκμεταλλεύεται προς όφελος μιας μικρής ανώτερης ομάδας. Τα βασικά στοιχεία ενός τέτοιου συστήματος έχουν τύχει επεξεργασίας από τον Silvio Gesell εδώ κι έναν αιώνα και στη συνέχεια εξελιχθεί σε πολλές νέες προτάσεις. Μόνο που δυστυχώς αυτές οι διδασκαλίες έχουν εντελώς αποσιωπηθεί στις συστημικές οικονομικές σπουδές. Υπάρχουν ήδη πλήρως επεξεργασμένα κοινωνικά μοντέλα χωρίς τοκογλυφία και παράνοια ανάπτυξης, που καθιστούν περιττές τις χωρίς νόημα θέσεις εργασίας και δυνατό ένα χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα με ταυτόχρονη κατάργηση των φόρων. Σαν προσχέδιο για μια τέτοια νέα τάξη πραγμάτων θα μπορούσε να χρησιμεύσει π.χ. το Σχέδιο Β του Wissensmanufaktur.

Η ελευθερία εξαρτάται από το οικονομικό σύστημα, το οποίο μπορεί να προωθεί ή να εμποδίζει τη συγκέντρωση ισχύος. Ένα νομισματικό σύστημα χωρίς τόκους που υπηρετεί το σύνολο είναι προϋπόθεση για την εξέλιξη της κοινωνίας μας σε μια ανώτερη βαθμίδα. Την εποχή του καπιταλισμού μπορεί να τη διαδεχτεί η εποχή του ουμανισμού. Αυτό το σημαντικό εξελικτικό βήμα όμως απαιτεί ένα έναυσμα έξω από το υπάρχον σύστημα. Οι κατάλληλες μέθοδοι για αυτό είναι ήδη γνωστές και τώρα πρέπει να διαδοθούν ευρύτερα.

Rico Albrecht, Οκτώβριος 2011. επικαιροποίηση τον Σεπτέμβριο του 2012.

Προτεινόμενη βιβλιογραφία

Ludwig von Mises: Theorie des Geldes und der Umlaufsmittel

Silvio Gesell: Die Natürliche Wirtschaftsordnung

Gottfried Feder: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes

Prof. Dr. Margrit Kennedy: Geld ohne Zinsen und Inflation

Prof. Dr. Margrit Kennedy: Regionalwährungen

Prof. Bernd Senf: Der Nebel um das Geld

Prof. Bernd Senf: Tiefere Ursachen der Weltfinanzkrise

Günter Hannich: Börsenkrach und Weltwirtschaftskrise. Der Weg in den Dritten Weltkrieg.

Günter Hannich: Staatsbankrott - Wann kommt die nächste Währungsreform?

Helmut Creutz: Das Geld-Syndrom

Stephen Zarlenga: Der Mythos vom Geld - die Geschichte der Macht

G. Edward Griffin: Die Kreatur von Jekyll Island – Die US-Notenbank Federal Reserve

Andreas Popp: Der Währungs-Countdown

Andreas Popp: Das Matrix Syndrom

Andreas Popp: Brot und Spiele

F. W. Engdahl: Full Spectrum Dominance: Totalitarian Democracy in the New World Order

Gustave Le Bon: Psychologie der Massen

Elias Erdmann: Methoden der Manipulation